Sfântul cuvios David din Tesalonic

(s.v. 26 iunie / s.n. 09 iulie)

Materiale despre Sfântul cuvios David din Tesalonic:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-David,-Tesalonic-(26-iun)

https://archive.org/details/@steaemy?query=David+din+Tesalonic

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=David+din+Tesalonic

***

Sfântul David din Tesalonic este cel mai cunoscut reprezentant al sfinţilor dendriţi. Ştim din textele epocii, mai precis dintr-o omilie a împăratului Manuel al II-lea Paleologul, că Sfântul David a trăit în secolul al VI-lea la Tesalonic. Practica ascetică şi-a început-o petrecându-şi trei ani într-un migdal. Aici va îndura ploile, zăpe-

zile, căldura şi alte strâmtorări cu multă răbdare timp de trei ani, până când îngerul Domnului îi va cere să se nevoiască într-o chilie. Pentru viaţa sa curată a primit darul de izgoni pe diavoli şi de a vindeca pe bolnavi. Sfântul David din Tesalonic a fost delegat de locuitorii oraşului să meargă la Constantinopol să ceară sprijinul împărătesei Teodora, soţia lui Iustinian, în favoarea locuitorilor oraşului. Sfântul devine o figură celebră a timpului său, impresionând pe împărat care acorda toate drepturile cerute de el ca sol al tesalonicenilor, iar în călătoria de întoarcere acesta moare (540). Moaştele sale se află în prezent în Mănăstirea Sfintei Teodora din Tesalonic. Sfântul David din Tesalonic este prăznuit pe 26 iunie.

Index

În această lună (iunie), ziua a douăzeci și șasea – Prea cuviosul părintele nostru David cel din Tesalonic (Minei)....4
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios David din Tesalonic....16
Imnografie....25
Sfântul cuvios David din Tesalonic - Sfinte moaște....27
Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului David din Tesalonic....29
Sinaxar 26 iunie....38
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios David din Tesalonic....40
Iulian Dumitraşcu - Calendar ortodox - Sfântul cuvios David din Tesalonic; Sfântul ierarh Ioan, episcopul Goţiei....41
Proloage - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru David, cel din Tesalonic (†548)....43
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida din 26 iunie....47
Pomenirea Sfântului cuvios David....47
Prăznuirea icoanei Născătoarei de Dumnezeu din Tikhvin....47
Prăznuirea icoanei Născătoarei de Dumnezeu Hodighitria [Povăţuitoarea] 48
Cântare de laudă la icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu de la 49
Lydda....49
Sinaxar - Cuviosul David din Tesalonic (26 iunie)....52
Sfântul care a trăit ani de zile pe o creangă de migdal, păstrându-și neschimbată tinerețea feței....56
Cuviosul David din Tesalonic - sfântul care a trăit într-un migdal....59
Ierom. Calinic Costescu: Sfântul cuvios David - comoara Tesalonicului....61
Cătălin Acasandrei - Cuviosul David din Tesalonic - stâlpnicul care „și-a făcut cuib" într-un migdal....66
Radu Alexandru - Sfinţii dendriţi, nevoitorii în copac....68

Radu Alexandru - Biserica Sfântul David din Tesalonic 73
Mănăstirea Sfintei cuvioase Teodora - Tesalonic, Grecia 76
Popas la Biserica Osios David din Tesalonic (galerie foto) 100
Icoane 108

În această lună (iunie), ziua a douăzeci și șasea – Prea cuviosul părintele nostru David cel din Tesalonic (Minei)

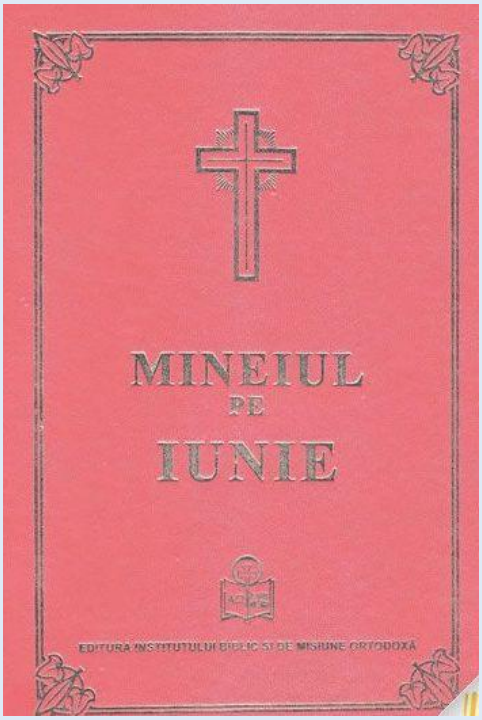

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihirile**, glasul al 8-lea:

Podobie; O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Părinte Davide prea fericite, luminându-ți cugetul foarte bine prin înfrânare, l-ai într-aripat către Cel dintâi pricinuitor al bunătăților, şi te-ai arătat stâlp cu chip luminos, luminând cu cuvinte şi cu minuni pe toți, cei ce aleargă la tine pururea cu cuget plăcut lui Dumnezeu; pentru aceasta te cinstim şi te fericim.

Ca o pasăre binecuvântătoare, ţi-ai înfipt cuibul părinte în suişul copacului, de ger înghețând, şi de arşiţă arzându-te. Pentru aceasta ai luat aripi de aur ale nepătimirii şi ale săvârşirii, şi te-ai sălăşluit către cereasca înălţime, rugându-te totdeauna pentru noi, cei ce te lăudăm.

Cu dragostea cea dumnezeiască a nepătimirii, arzând dezmierdările trupului, ai rămas nears, ținând în mâinile tale jăratecul înaintea împăratului, care se uimea de strălucirea ta cuvioase, de Dumnezeu insuflate. Pentru aceasta ţi-a dat ție cererile, câştigându-te pe, tine cu darul, mare rugător către Dumnezeu, fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Cuvioase părinte Davide, în tot pământul a ieşit vestea isprăvilor tale, pentru aceasta în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale, taberele drăceşti ai pierdut, cetele îngereşti ai ajuns, a cărora viaţă fără prihană ai urmat; îndrăznire având către Dumnezeu, cere pace sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Podobie: A treia zi ai înviat...

Nouă tuturor arătat s-a făcut de mari daruri, naşterea cea curată a Fecioarei, că Dumnezeu iarăşi înnoieşte firea cea stricată, şi din nou zideşte omenirea.

A Crucii, a Născătoarei

Privindu-te pe Tine, Preacurata, pironit pe lemn striga: O, Fiul meu şi Dumnezeule, ce este această prea slăvită a Ta şi străină auzire, care o suferi pentru multa milostivire.

Stihoavna din Octoih.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a sfântului, glasul al 8-lea*

Mulţimile călugărilor, pe tine îndreptătorul te cinstim, Davide părintele nostru, că prin tine pe cărarea cea dreaptă cu adevărat a umbla am cunoscut, fericit eşti că lui Hristos ai slujit, şi a vrăjmaşului ai biruit puterea, cela ce eşti cu îngerii împreună vorbitor, cu drepţii şi cu cuvioşii împreună locuitor; cu care roagă-te Domnului să se miluiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Totdeauna făcând cele fără de cale, mânii pe Ziditorul meu Dumnezeu, eu ticălosul, prea curată, şi mă tem de iadul cel veşnic, şi de văpaia cea; nestinsă a focu-

lui, şi de sălbăticirea viermilor: De la care răpeşte-mă pe mine Stăpână prea lăudată, rugând cu cuvinte pe Fiul tău cel Iubitor de oameni.

A Crucii, a Născătoarei

Dacă Te-a văzut răstignit în locul căpăţânii, Mântuitorule, toată zidirea se schimba şi se cuprindea de frică clătinându-se, neputând suferi patima cea fără dreptate, Preabunule! Iară Fecioara şi Maica Ta cea prea curată striga: Vai mie Fiul meu prea dulce! Ce este această privire nouă minunată şi străină.

Tropar, glasul al 8-lea: Întru tine părinte cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioase Davide, duhul tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

La Utrenie

Canoanele din Octoih, şi al sfântului pe 4.

Canonul Sfântului

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a

Irmos: Calul şi pe călăraşul în Marea Roşie, cela ce a sfărâmat războaiele cu braţ înalt, Hristos i-a scuturat, şi pe Israil l-a mântuit, pe cel ce cânta cântare de biruinţă.

Adunându-ne, cinstim cu cântări purtătoare de lumină şi dumnezeiască pomenirea ta, Davide prea fericite, cunoscându-te că eşti moştenitor luminii şi zilei, întru dumnezeiescul Duh, cuvioase.

Omorând pe pământ toate mădularele trupului, ai avut viaţă locuitoare în inima ta pe Hristos, care a omorât toată puterea diavolului, celui ce a omorât pe om.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Legilor Stăpânului plecându-te, cuvioase, ai luat pe umerii tăi Crucea ta, urmând urmelor Lui, şi smerindu-te, ai surpat trufia vrăjmaşului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Arătatu-te-ai Fecioară, înfrumuseţată cu podoaba bunătăţilor, şi ai născut pe Hristos cel frumos, care a înfrumuseţat pe oameni cu podoabele cele frumoase ale Dumnezeirii, pururea Fecioară.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cela ce ai înfipt pe nimica...

Veştejind prin înfrânare frumuseţea trupului, ai primit luminile dumnezeiescului Duh, şi ai strălucit razele nepătimirii cele luminoase, şi darurile tămăduirilor, părinte, cu numele proorocului numite.

Urmând după vieţile Sfinţilor, fericite, cu totul te-ai sfinţit prin faptele cele dumnezeieşti; pentru aceea tăinuit sfinţeşti, pe cei ce săvârşesc cu credinţă sfântă prăznuirea ta părinte, purtătorule de Dumnezeu, prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu rugăciuni privighetoare, şi cu nevoinţe adormind dezmierdările trupului, cuvioase părinte cu adevărat în pace culcându-te, ai adormit; pentru aceea te avem pe tine păzitor, priveghetor, cei ce cu dragoste te cinstim.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mai cinstită decât îngerii te-ai arătat Fecioară, căci ai născut pe Cel ce i-a zidit pe ei. Pentru aceea te rog pe tine prea curată, sfinţeşte-mi gândul meu, şi-mi luminează inima, gonind norii patimilor.

Irmosul: Cela ce ai înfipt pe nimica pământul cu porunca Ta, şi ai ridicat neţinut pe cel îngreuiat, pe piatra cea neclintită a poruncilor Tale Hristoase, întăreşte Biserica Ta, Unule bune, şi Iubitorule de oameni.

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Prin înfrânare supunând sufletului patimile trupului, părinte înţelepte, te-ai arătat înger cu trup, fericite, şi înfigându-ţi cuibul în pom, ca o pasăre bine cântătoare, ţi-ai într-aripat cugetul spre înălţime; pentru aceasta îmbogăţindu-te cu lucrările minunilor, te-ai mutat către Domnul, de care din pruncie ai dorit. Drept aceea strigăm ţie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, ca să dăruiască iertare de greşeli, celor ce prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Preasfântă Fecioară, Maica lui Dumnezeu, tămăduieşte patimile cele cumplite ale sufletului meu, şi îmi dăruieşte iertare greşelilor mele, celui ce nebuneşte le-am făcut, sufletul meu mi-am spurcat, şi trupul mi-am întinat ticălosul. Vai mie! Ce voi face în ceasul acela, când vor despărţi îngerii sufletul meu de ticălosul meu trup, fie-mi atunci ajutătoare şi folositoare, că pe tine te am nădejde eu robul tău.

A Crucii, a Născătoarei

Mieluşeaua văzându-şi Mielul şi Păstorul şi Mântuitorul pe Cruce, se tânguia lăcrimând, şi cu amar striga: Lumea se veseleşte luând izbăvire prin Tine, iar pântecele meu arde văzând răstignirea Ta, pe care o rabzi pentru milostivirea milei, prea bunule Dumnezeule! Doamne cel fără de păcate. Căreia cu credinţă să-i strigăm: Milostivire arată Fecioară spre noi, şi iertare de păcate dăruieşte, celor ce ne închinăm patimilor Aceluia.

Cântarea a 4-a

Irmos: Dumnezeiasca deşertarea Ta cunoscând-o Avacum, cu mai-nainte vederea Hristoase, cu frică a strigat către Tine: Spre izbăvirea norodului Tău, ca să mântuieşti pe unşii Tăi ai venit.

Ascultând cuvintele cele izvorâtoare de viaţă ale Duhului, ai părăsit marea vieţii cea sărată, şi cu pâraiele lacrimilor ai uscat curgerile patimilor.

Făcându-te plin de înţelegere şi de dar părinte Davide, întru linişte ai căutat pe Făcătorul de bine al tuturor, şi ai dobândit strălucirea Lui.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătându-se viaţa ta luminată prin sila firii, şi cu ajutorul Duhului, a mântuit pe oameni din răutatea cea prea silnică, cuvioase Davide.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Lăudămu-te pe tine prea lăudată Stăpână, care nespus ai născut pe Dumnezeu cel prea lăudat, şi fără asemănare cu frumuseţea, ai întrecut Cetele îngerilor.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cela ce Te îmbraci cu lumina ca cu o haină, la Tine mânec, şi către Tine strig: Luminează sufletul meu cel întunecat Hristoase, ca un Milostiv.

Întinzându-ţi ochii şi cugetele către Cel ce S-a spânzurat pe lemn, ai răbdat în pom, arzându-te, şi cu ninsorile îngheţându-te, părinte.

Cu totul te-ai arătat în chipul luminii, cuvioase, ţinând focul în palme, şi tămâind pe împăratul cu tămâie alcătuită, prea fericite Davide.

Acum nu prin întuneric, nici prin nălucire dumnezeiasca frumuseţe o vezi, prea fericite, ci mai vârtos faţă către faţă cuvioase dezlegându-se oglinzile.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Strugure prea frumos al dumnezeieştii vii te-ai arătat cuvioase Davide, izvorând vinul umilinţei, celor ce şi-au ieşit din minţi de beţia patimilor, părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Îndreptează-mi viaţa şi mişcările cugetului meu, Fecioară prea curată, către voirea cea dumnezeiască, a Celui ce a venit către noi din tine negrăit.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea patimilor...

Casă dumnezeiescului Duh te-ai cunoscut cuvioase Davide, fiind închis întru căsuță mică, şi alegând mai de folos calea cea strâmtă, decât cea largă.

Plecatu-ţi-ai sufletul legilor Stăpânului, părinte, şi te-ai făcut plin de lumină, şi primitor darurilor Duhului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înfrumuseţându-ţi-se viaţa cu minunile, cu adevărat s-a lăţit pe la marginile pământului; pentru aceea cu credinţă te lăudăm, purtătorule de Dumnezeu, părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ţesutu-s-a mai presus de fire, trup din curate sângiurile tale, Celui ce a zidit pe om; pentru aceea cu vrednicie te lăudăm pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Irmosul: Marea patimilor cea sălbăticită, cu viforul cel stricător de suflet, potoleşte-o Stăpâne Hristoase, şi din stricăciune mă scoate ca un Milostiv.

Condac, glasul 1:

Podobie: Ceata îngerească...

Ca o grădină pururea înflorită, şi aducătoare de rodurile bunătăţilor, te-ai arătat deasupra copacului celui sădit, ca o pasăre cu bun viers, şi mai presus decât Raiul, primind în inima ta Pomul vieţii pe Dumnezeu, pe Acesta ai lucrat de Dumnezeu înţelepţite, cu care ne şi hrăneşti pe noi prin dar, roagă-te pururea pentru noi, prea fericite Davide.

Icos: Cuptorul desfătărilor mele, cel ce aprinde mie văpaia cea veşnică cu rugăciunile ca cu lacrimile tale cele mult curgătoare, stinge-l prea cuvioase Davide, aprinzând cărbunele dragostei Ziditorului meu ca unul asemenea ca şi cel de demult, ce ai purtat jăratec ca o jertfă în mâinile tale, şi ai minunat pe împăratul, ca să te laude pe tine purtătorule de lumină, prea fericite Davide.

Sinaxar

În această lună, în ziua a douăzeci şi şasea, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru David cel din Tesalonic.

Stih: Noule David, te-ai îmbrăcat cu vechiul David,
Patimile trupeşti ca pe alt Goliat omorând,
Întru această lună în a douăzeci şi şasea zi,
Uşile vieţii David părăsi.

Acest fericit, fiind cu neamul despre răsărit, a strălucit la apus ca un luceafăr prea luminos. Căci din pruncie supunându-şi poftele trupeşti cu ţinerea şi cu curăţenia, s-a arătat ca un înger cu trup. De vreme ce făcându-şi cuib într-un sad de migdal, ca o pasăre ce cântă bine, bucura pe toţi cu cuvintele sale, iar gândul lui şi-l înălţa spre înălţime dumnezeiască.

Drept aceea s-a îmbogăţit cu lucrarea minunilor, arătându-se stâlp luminos, care lumina pe toţi cu minunile, pentru că îngheţând de răceala frigului, şi arzându-se de arşiţa soarelui pe vremea secerişului, era nepătimind. Şi ca şi cum i-ar fi fost arse simţirile trupului, că luând în mâinile sale jeratec de cărbuni, şi stând înaintea împăratului, şi tămâindu-l, nu-l ardea.

Drept aceea spăimântând el toată firea omenească cu viaţa sa şi cu minunile, se mută către Domnul, de care din pruncie a dorit.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Ioan, episcopul Goției.

Stih: Cugetul părinte, stăpân trupul ţi-ai dat,
Şi nu numai cele trupeşti, ci şi trupul în sfârşit ţi-ai lepădat.

Acesta a fost din ţara Tavrosciţilor, şi a trăit pe vremea lui Constantin şi a lui Leon Isavrul, fiind dintr-un oraş ce era sub stăpânirea goţilor, fecior oarecăruia Leon şi Fotini. Deci, fiind sfinţit din pruncie ca Ieremia proorocul, şi ca marele Samuil, născut fiind din făgăduinţă, îndată a fost dăruit lui Dumnezeu.

Şi când a ajuns la măsura vârstei celei duhovniceşti, şi trebuia a se numi în scaunul arhieresc, a fost trimis de norodul său la arhiereul Iviriei, şi luă de acolo hirotonia. Pentru că tot se ţinea eresul hulitorilor de icoane spre părţile greceşti. Iar după moartea lui Constantin şi a lui Leon se duse la Constantinopol, şi vorbind cu împărăteasa Irina pentru credinţa ortodoxă, se întoarse iarăşi la ţara lui, şi răbdând multe primejdii, că vrea să-l dea norodul lui la boierii Lăzilor, fugi la Amastrida cea din Pont, şi se mută către Domnul, şi i s-au adus cinstitele moaşte cu o corabie la mănăstirea Sfinţilor apostoli, şi s-au pus acolo, izvorând multe minuni din cin-

stitul său mormânt, la cei ce cu credinţă mergeau întru slava şi lauda lui Dumnezeu celui ce l-a mărit pe dânsul.

Tot în această zi, cuviosul Antion, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Antion dumnezeiesc un oarecare copac cu bune frunze fiind,
Dar prin dezlegarea trupului ale sale frunze sunt căzând.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Domnul părinţilor Cel Preaînălţat, văpaia o a stins, pe tineri i-a rourat, pe cei ce cântau cu un glas: Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Stătut-ai nemişcat pe ramurile copacului cuvioase adăpându-te adesea cu adăpările lacrimilor tale, şi neîncetat cântând: Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Toată dorirea o ai întins către Dumnezeu, toată inima ta o ai făcut primitoare dumnezeieştilor daruri, purtătorule de Dumnezeu în veci.

Îndreptatu-ți-ai viaţa către voia cea dumnezeiască, ajuns-ai, precum ai nădăjduit, la Maica cetăţilor cea de sus, întru care ai avut vieţuirea ta, cugetătorule de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tu, părinte fiind prea strălucit, ai luat jăratec în palmele tale, care lucru văzându-l împăratul s-a spăimântat, şi căzând s-a închinat ţie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Prin naşterea ta Născătoare de Dumnezeu s-au dezlegat oamenii de blestem, ceea ce singură eşti binecuvântată; pentru aceasta, ca pe una ce eşti plină de dar, te slăvim în veci.

Cântarea a 8-a

Irmos: Ţie Făcătorului a toate...

Zori înţelegători te-ai arătat celor dintru întunericul vieţii, fericite, strălucind lumina cunoştinţei tuturor, celor ce cu dragoste te laudă, şi prea înalţă pe Hristos în veci.

Făcutu-te-ai drept şi smerit şi blând, asemănându-te cu adevărat celui cu numele tău numit, lui David. Pentru aceea împreună cu dânsul ai moştenit părinte pământul celor blânzi întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Tu fericite Davide, stâlpule al sihăstriei de Dumnezeu luminat, te-ai arătat alt prooroc dumnezeiesc, proorocind cele viitoare prin dumnezeiasca insuflare a dumnezeiescului Duh.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine Fecioară frumuseţea lui Iacov, pe care te-a iubit Dumnezeu, şi te-a ales, te cinstim, ca pe una ce eşti singură prea curată, şi binecuvântată, te lăudăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Ţie Făcătorului a toate, tinerii în cuptor danţ a toată lumea împreunând cântau: Toate lucrurile pe Domnul lăudaţi-L, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Isaia dănţuieşte…

Adunându-ne astăzi toţi, să săvârşim cu credinţă sfântă prăznuirea sfinţitului părinte, care a strălucit întru sihăstrie, şi s-a dat pe sine-şi cu totul lui Dumnezeu, prin viaţă desăvârşită.

Ca un copac fiind sădit lângă izvoarele apelor, cuvioase, rodurile faptelor bune celor duhovniceşti ai adus; căci ca un vultur în copac ţi-ai înfipt cuibul părinte, înălţându-ţi către Cer gândurile tale.

Tu cuvioase Davide, văzând prooroceşte ieşirea ta, o ai spus popoarelor, când trimiţându-te ai încetat mânia cea tare a împăratului împotriva lor, înţelepte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfântă pomenirea ta ne sfinţeşte astăzi pe noi, care cu credinţă o săvârşim pe dânsa, cuvioase Davide, căci cu sfinţenie ţi-ai săvârşit viaţa ta, sfinte, şi după adormire te veseleşti pururea împreună cu Sfinţii îngeri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Uşă purtătoare de lumină te vedea mai-nainte Iezechiel, prin care a trecut Lumina cea adevărată, Hristos, Dumnezeul nostru, pe care roagă-L neîncetat Preacurată, să-mi deschidă uşile pocăinţei, rogu-mă.

Irmosul: Isaie dănţuieşte, Fecioara a avut în pântece, şi a născut Fiu pe Emmanuil, pe Dumnezeu şi Omul. Răsărit este numele Lui, pe care slăvindu-L, pe Fecioara o fericim.

Luminânda

Podobie: Femei auziţi glas...

De veselia lumii, ca de o necurăţenie înstrăinându-te, şi veştejindu-ţi trupul cu nemâncarea, ai înnoit puterea sufletului, şi te-ai îmbogăţit cu slava cea cerească, prea lăudate; pentru aceasta nu înceta rugând pe Domnul nostru pentru noi.

A Născătoarei

Cu adevărat te mărturisim pe tine Născătoare de Dumnezeu Stăpână, cei ce ne-am mântuit prin tine, ca pe ceea ce negrăit ai născut pe Domnul, cela ce prin Cruce a surpat moartea, şi a adus către Dânsul cetele prea cuvioşilor, cu care împreună te lăudăm pe tine Fecioară.

Stihoavna din Octoih.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a sfântului, glasul al 5-lea

Cuvioase părinte, nu ai dat somn ochilor tăi, nici genelor tale dormitare, până ce sufletul şi trupul de patimi ţi-ai izbăvit, şi pe tine însuţi te-ai gătit lăcaş Duhului; că

venind Hristos cu Tatăl, sălăşluire întru tine a făcut, şi Treimii celei de o Fiinţă slugă făcându-te, de lucruri mari propovăduitorule Davide; roagă-te pentru sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Fericimu-te pe tine de Dumnezeu Născătoare Fecioară, că dintru tine a răsărit Soarele dreptăţii Hristos Dumnezeul nostru, cel ce are mare milă.

A Crucii, a Născătoarei

Văzând de demult Fecioara Maică, şi întru-tot fericita Mireasă, pe Mieluşelul şi Fiul său pe Cruce ridicat, striga plângând: Vai mie, Fiul meu cum mori, cela ce eşti cu firea Dumnezeu fără de moarte.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios David din Tesalonic

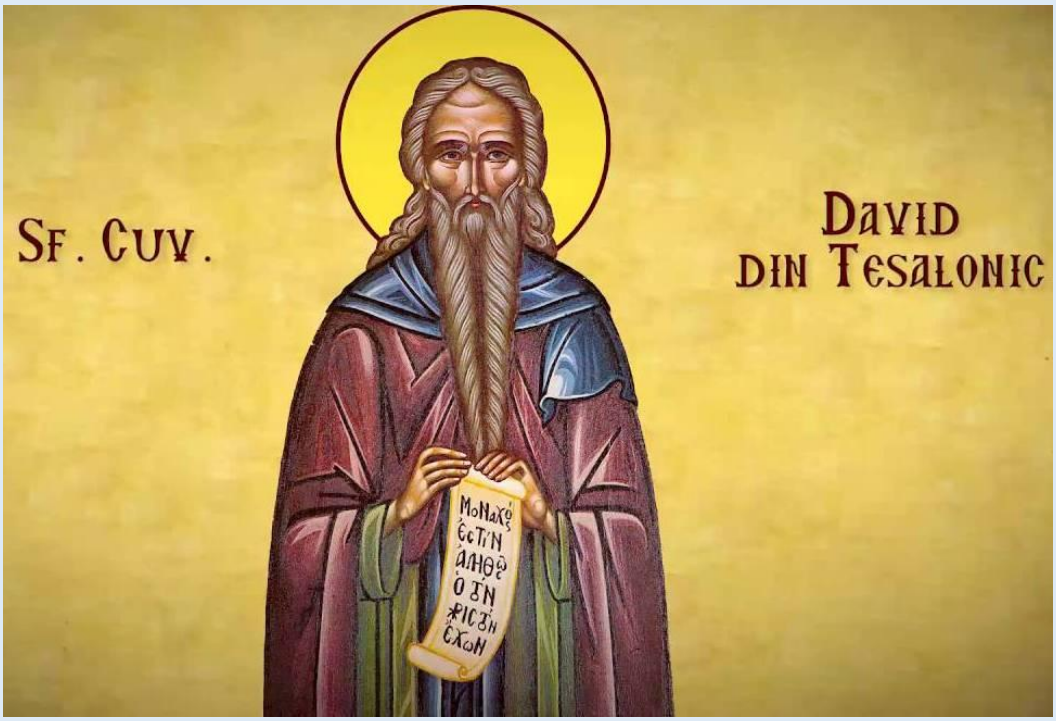

Troparul Sfântului cuvios David din Tesalonic, glasul al 8-lea: Întru tine părinte cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea ai urmat lui Hristos; şi lucrând ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, prea cuvioase părinte David, duhul tău.

facere a lui Iosif

Cântarea 1

Irmos: Calul şi călăreţul în Marea Roşie, cel ce a sfărâmat războaiele cu braţ înalt, Hristos, i-a scuturat şi pe Israel l-a mântuit, pe cel ce cânta cântare de biruinţă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aunându-ne, cinstim cu cântări purtătoare de lumină şi dumnezeiască pomenirea ta, părinte David prea fericite, cunoscându-te că eşti moştenitor al luminii şi al zilei, întru dumnezeiescul Duh, cuvioase.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Omorând pe pământ toate mădulările trupului, ai avut viaţă locuitoare în inima ta pe Hristos, care a omorât toată puterea diavolului, celui ce a omorât pe om.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Legilor Stăpânului plecându-te, cuvioase, ai luat pe umerii tăi crucea ta, urmând Lui şi smerindu-te, ai surpat trufia vrăjmaşului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Arătatu-te-ai, Fecioară, înfrumuseţată cu podoaba virtuţilor şi ai născut pe Hristos cel frumos, care a înfrumuseţat pe oameni cu podoabele cele frumoase ale Dumnezeirii, pururea Fecioară.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce ai înfipt pe nimic...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Veştejind prin înfrânare frumuseţea trupului, ai primit luminile dumnezeiescului Duh şi ai strălucit razele nepătimirii cele luminoase şi cu darurile tămăduirilor, părinte, cu numele proorocului numite.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Urmând după vieţile sfinţilor, fericite, cu totul te-ai sfinţit prin faptele cele dumnezeieşti; pentru aceea în chip tainic sfinţeşti pe cei ce săvârşesc cu credinţă sfântă prăznuirea ta, părinte, purtătorule de Dumnezeu, prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu rugăciuni de priveghere şi cu nevoinţe adormind dezmierdările trupului, cuvioase părinte, cu adevărat în pace culcându-te, ai adormit; pentru aceea te avem pe tine păzitor priveghetor, cei ce cu dragoste te cinstim.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mai cinstită decât îngerii te-ai arătat, Fecioară, căci ai născut pe Cel ce i-a zidit pe ei. Pentru aceea te rog pe tine, prea curată, sfinţeşte-mi gândul meu şi-mi luminează inima, alungând norii patimilor.

Irmosul: Cel ce ai înfipt pe nimic pământul cu porunca Ta şi ai ridicat neţinut pe cel îngreunat pe piatra cea neclintită a poruncilor Tale, Hristoase, întăreşte Biserica Ta, Unule, Bunule şi Iubitorule de oameni.

Cântarea a 4-a

Irmos: Dumnezeiască deşertarea Ta cunoscând-o Avacum, cu mai-înainte vederea Hristoase, cu frică a strigat către Tine: spre izbăvirea poporului Tău ai venit ca să mântuieşti pe unşii Tăi.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ascultând cuvintele cele izvorâtoare de viaţă ale Duhului, ai părăsit marea vieţii cea sărată şi cu pâraiele lacrimilor ai uscat curgerile patimilor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcându-te plin de înţelegere şi de har, părinte David, în linişte ai căutat pe Făcătorul de bine al tuturor şi ai dobândit strălucirea Lui.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătându-se viaţă ta luminată prin puterea firii şi cu ajutorul Duhului, ai mântuit pe oameni din răutatea cea silnică, cuvioase David.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Lăudămu-te pe tine, prea lăudată Stăpână, care în chip de negrăit ai născut pe Dumnezeu cel Prealăudat şi fără asemănare cu frumuseţea ai întrecut Cetele îngerilor.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, la Tine alerg şi către Tine strig: luminează sufletul meu cel întunecat, Hristoase, ca un Milostiv.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întinzându-ţi ochii şi cugetele către Cel ce a fost spânzurat pe lemn, ai răbdat în pom arşiţa şi ninsorile care te îngheţau, părinte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu totul te-ai arătat în chipul luminii, cuvioase, ţinând focul în palme ai tămăduit pe împăratul cu tămâie alcătuită, prea fericite David.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Acum nu prin întuneric, nici prin nălucire vezi dumnezeiasca frumuseţe, prea fericite, ci mai vârtos faţă către faţă, cuvioase, dezlegându-se oglinzile.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Strugure prea frumos al dumnezeieştii vii te-ai arătat, cuvioase David, izvorând vinul umilinţei, pentru cei ce şi-au ieşit din minţi de beţia patimilor, părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Îndreptează-mi viaţa şi mişcările cugetului meu, Fecioară prea curată, către voirea cea dumnezeiască, a Celui ce a venit către noi din tine în chip de negrăit.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea patimilor...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Casă dumnezeiescului Duh te-ai cunoscut, cuvioase David, fiind închis într-o căscioară mică şi alegând mai de folos calea cea strâmtă, decât pe cea largă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Plecatu-ţi-ai sufletul legilor Stăpânului, părinte şi te-ai făcut plin de lumină şi primitor darurilor Duhului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înfrumuseţându-ţi viaţa cu minunile, cu adevărat s-a lăţit până la marginile pământului; pentru aceea cu credinţă te lăudăm, purtătorule de Dumnezeu, părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ţesutu-s-a mai presus de fire, trup din curate sângiurile tale Celui ce a zidit pe om; pentru aceea cu vrednicie te lăudăm pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Irmosul: Marea patimilor cea sălbăticită cu viforul cel stricător de suflet, potoleşte-o, Stăpâne Hristoase şi din stricăciune mă scoate, ca un Milostiv.

Condac, glasul 1:

Podobie: Ceata îngerească...

Ca o grădină pururea înflorită şi aducătoare de roadele virtuţilor, te-ai arătat deasupra copacului celui sădit; ca o pasăre cu bun glas şi mai presus decât Raiul, primind în inima ta pomul vieţii, pe Dumnezeu, pe Acesta L-ai lucrat, de Dumnezeu înţelepţite, cu care ne şi hrăneşti pe noi prin har; roagă-te pururea pentru noi, prea fericite David.

Cântarea a 7-a

Irmos: Domnul părinţilor Cel Preaînălţat văpaia o a stins, pe tineri i-a rourat, pe cei ce cântau cu un glas: Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Stătut-ai nemişcat pe ramurile copacului, cuvioase, adăpându-te adesea cu lacrimile tale şi neîncetat cântând: Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Toată dorirea o ai întins către Dumnezeu, toată inima ta o ai făcut primitoare dumnezeieştilor daruri, purtătorule de Dumnezeu în veci.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îndreptatu-ţi-ai viaţa către voia cea dumnezeiască; ajuns-ai, precum ai nădăjduit, la Maica cetăţilor cea de sus, întru care ai avut vieţuirea ta, cugetătorule de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tu, părinte, fiind prea strălucit, ai luat jăratic în palmele tale, care lucru văzându-l împăratul s-a înspăimântat şi căzând s-a închinat ţie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Prin naşterea ta, Născătoare de Dumnezeu, s-au dezlegat oamenii de blestem, ceea ce singură eşti Binecuvântată; pentru aceasta, ca pe una ce eşti plină de har, te slăvim în veci.

Cântarea a 8-a

Irmos: Ţie Făcătorului a toate...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Zori înţelegători te-ai arătat, celor dintru întunericul vieţii, fericite, strălucind lumina cunoştinţei tuturor, celor ce cu dragoste te laudă şi prea înalţă pe Hristos în veci.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcutu-te-ai drept şi smerit şi blând, asemănându-te cu adevărat celui cu numele tău numit, lui David. Pentru aceea împreună cu dânsul ai moştenit, părinte, pământul celor blânzi întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Tu, fericite David, stâlpule al sihăstriei, de Dumnezeu luminat, te-ai arătat alt proorocdumnezeiesc, proorocind cele viitoare prin dumnezeiasca însuflare a dumnezeieschiului Duh.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine, Fecioară, Frumuseţea lui Iacov, pe care te-a iubit Dumnezeu şi te-a ales, te cinstim, ca pe una ce eşti singură prea curată şi Binecuvântată şi te lăudăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Ţie Făcătorului a toate, tinerii în cuptor dans a toată lumea împreunând cântau: toate lucrurile pe Domnul lăudaţi-L şi-L preaî nălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Isaie dănţuieşte...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Adunându-ne astăzi toţi să săvârşim cu credinţă sfântă prăznuirea sfinţitului părinte, care a strălucit întru sihăstrie şi s-a dat pe sine cu totul lui Dumnezeu, prin viaţă desăvârşită.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un copac fiind sădit lângă izvoarele apelor, cuvioase, roadele faptelor bune cele duhovniceşti ai adus; căci ca un vultur în copac ţi-ai înfipt cuibul, părinte, înălţându-ţi către cer gândurile tale.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte David, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tu, cuvioase David, văzând prooroceşte ieşirea ta, o ai spus popoarelor, când fiind trimis ai încetat mânia cea tare a împăratului împotriva lor, înţelepte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfântă pomenirea ta ne sfinţeşte astăzi pe noi, care cu credinţă o săvârşim, cuvioase David, căci cu sfinţenie ţi-ai săvârşit viaţa ta, sfinte şi după adormire te veseleşti pururea împreună cu Sfinţii îngeri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Uşă purtătoare de lumină te vedea mai înainte Iezechiel, prin care a trecut Lumina cea adevărată, Hristos Dumnezeul nostru, pe care roagă-L neîncetat, Preacurată, să-mi deschidă uşile pocăinţei.

Irmosul: Isaie dănţuieşte, Fecioara a avut în pântece şi a născut Fiu pe Emanuel, pe Dumnezeu şi Omul. Răsărit este numele Lui, pe care slăvindu-L, pe Fecioara o fericim.

Sedelna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Prin înfrânare supunând sufletului patimile trupului, părinte înţelepte, te-ai arătat înger cu trup, fericite şi înfigându-ţi cuibul în pom, ca o pasăre bine cântătoare, ţi-ai într-aripat cugetul spre înălţime; pentru aceasta, îmbogăţindu-te cu lucrările minunilor, te-ai mutat către Domnul, pe care din pruncie L-ai dorit drept aceea strigăm ţie: roagă-te lui Hristos Dumnezeu, ca să dăruiască iertare de greşeli celor ce prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Preasfântă Fecioară, Maica lui Dumnezeu, tămăduieşte patimile cele cumplite ale sufletului meu şi îmi dăruieşte iertare de greşeli mie, celui ce nebuneşte le-am făcut; sufletul meu mi-am spurcat şi trupul mi-am întinat, ticălosul. Vai mie! Ce voi face în ceasul acela, când vor despărţi îngerii sufletul meu de ticălosul meu trup? Fii mie atunci ajutătoare şi folositoare, că pe tine te am nădejde eu robul tău.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica

lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Mieluşeaua văzându-şi Mielul şi Păstorul şi Mântuitorul pe Cruce, se tânguia, lăcrimând şi cu amar striga: lumea se veseleşte luând izbăvire prin Tine, iar pântecele meu arde văzând răstignirea Ta, pe care o rabzi pentru milostivirea milei, Preabunule Dumnezeule, Doamne cel fără de păcate. Acesteia cu credinţă să-i strigăm: milostivire arată, Fecioară, spre noi şi iertare de păcate dăruieşte celor ce ne închinăm patimilor Aceluia.

Imnografie

Troparul Sfântului cuvios David din Tesalonic: Întru tine părinte cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea ai urmat lui Hristos; şi lucrând ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, prea cuvioase părinte David, duhul tău.

Condacul Sfântului cuvios David din Tesalonic: Ca o grădină pururea înflorită şi aducătoare de roadele virtuţilor, te-ai arătat deasupra copacului celui sădit; ca o pasăre cu bun glas şi mai presus decât Raiul, primind în inima ta pomul vieţii, pe Dumnezeu, pe Acesta L-ai lucrat, de Dumnezeu înţelepţite, cu care ne şi hrăneşti pe noi prin har; roagă-te pururea pentru noi, prea fericite David.

Sinaxar - Sfântul cuvios David din Tesalonic - 26 iunie:
https://www.trinitas.tv/sfantul-cuvios-david-din-tesalonic-26-iunie/

Sfântul cuvios David din Tesalonic - Sfinte moaște

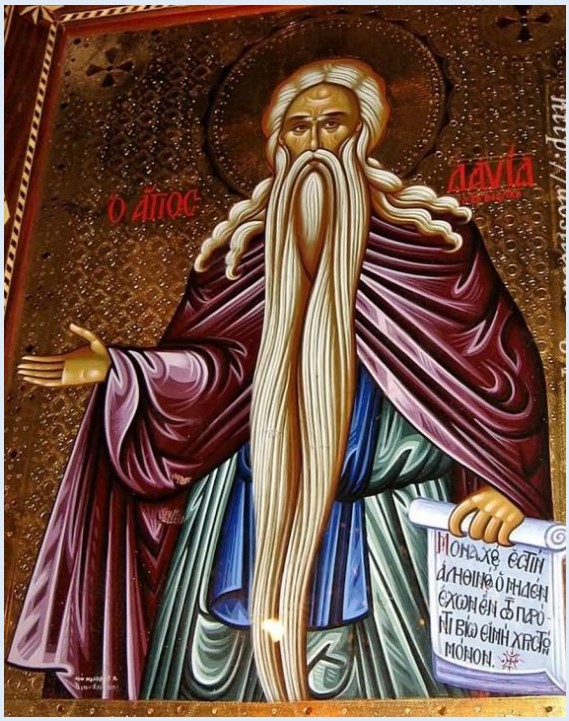

În biserica mănăstirii Sfintei cuvioase Teodora, în pronaos, se păstrează moaştele cuviosului David al Tesalonicului.

Racla cu moaștele Sfântului cuvios David din Tesalonic

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului David din Tesalonic

Acest mult lăudat părinte, îngerul cel pământesc şi omul cel ceresc, s-a născut şi a crescut în strălucită şi marea cetate a Tesalonicului. El de mic a defăimat toată odihna trupească, lepădându-se de lume şi de cele din lume. ***A părăsit prietenii şi rudeniile, cinstea şi slava cea vremelnică, banii, averile şi orice altă norocire vremelnică, dar încă şi sufletul său, după porunca Evangheliei, şi a urmat Stăpânului, luând crucea din tinereţe, fiindcă inima lui se rănise cu totul de dumnezeiasca dragoste.***

Deci, şi-a tăiat perii capului, călugărindu-se, şi a rămas în mănăstirea Sfinţilor mucenici Teodor şi Mercurie, care se numea Cunuliaton. Acolo a petrecut în linişte, nevoindu-se mai presus de om şi păzind toată faptă bună cu multă sârguinţa.

Lui îi plăceau îndeosebi înfrânarea şi smerenia decât celelalte, ştiind bine, că săturarea pântecelui goneşte privegherea şi întreaga înţelepciune, iar slava deşartă prăpădeşte toate faptele bune în chip desăvârşit. Pentru aceasta se sârguia să câştige smerita cugetare ca un înţelept.

Citind dumnezeieştile Scripturi ziua şi noaptea, se minuna de faptele bune ale sfinţilor mai dinainte de Lege şi după Lege, cum i-a slăvit Dumnezeu pe dânşii, pentru că I-au slujit şi I-au bine plăcut, cum se cuvine. Adică, pe Abel l-a făcut minunat pentru jertfă, pe Avraam pentru credinţă, pe Iosif pentru înţelepciune, pe

Iov pentru răbdare, pe Moise l-a arătat puitor de lege, pe Daniil şi pe cei trei tineri i-a păzit nevătămaţi de foc şi de lei.

Cuviosul David, socotind petrecerea acestora, se sârguia cu tot sufletul a le urma cu toată puterea, ca să se facă împreună cu dânşii moştenitor în Împărăţia cerească.

Citind şi vieţile cuvioşilor care s-au pustnicit după întruparea Mântuitorului şi au săvârşit atâtea minunate nevoinţe şi vitejii, se înspăimânta şi mai ales de Simeon din minunatul munte şi de cel de un nume cu dânsul, de Daniil şi de Patapie, stâlpnicii, care şi-au petrecut viaţa, fără acoperământ, muncindu-se de vânturi, de ploi şi zăpezi. Vieţile acestora citindu-le, plângea şi se umilea atâta, încât a luat hotărâre să petreacă cu aceeaşi strâmtoare, câtă vreme va putea pururea pomenitul, ca astfel să afle lărgime după moarte.

Într-o zi s-a înfierbântat atât de tare şi s-a umplut inima lui, încât, suindu-se într-un migdal, care era în partea dreaptă a bisericii, s-a aşezat pe o cracă a copacului, pe care şi-a făcut un pat mic, cum a putut; şi acolo se pustnicea cu îngrădire şi cu minunată răbdare, muncindu-se de vânturi, de ploi şi zapezi, arzându-se de căldura soarelui din timpul verii şi de alte strâmtorări chinuindu-se cumplit.

O, ce îngăduire şi ce răbdare minunată a mult pătimitorului mucenic! Cum răbda el atâta pătimire rea! Ceilalţi stâlpnici, aveau cel puţin întărire, căci stâlpii erau zidiţi şi stătea; iar când dormea, ori îşi făcea altă trebuinţă de care avea nevoie, erau nemişcaţi. Dar acest diamant se mişca totdeauna pe lângă copac şi nu avea odihnă niciodată, muncindu-se de ploi, de vânturi şi chinuindu-se cumplit de zăduf.

Astfel pătimind cel cu sufletul răbdător nu s-a lenevit câtuşi de puţin, nu s-a împuţinat cu sufletul şi nu s-a trândăvit; iar faţa lui de înger nu s-a schimbat, nici s-a prefăcut, ci era frumoasă ca un trandafir.

Cu adevărat în acest fericit s-a împlinit proorocescul cuvânt. Dreptul ca finicul va înflori şi ca cedrul din Liban se va înmulţi. El a înflorit cu faptele şi ca finicul, dând rod primit lui Dumnezeu, mai dulce şi mai mirositor decât migdalul şi finicul.

Avea şi câţiva ucenici evlavioşi şi iubitori de Hristos, ostenindu-se şi trudindu-se împreună cu dânsul. Aceia de multe ori îl rugau să se dea jos din copac, să-i zidească o chilie unde îi va plăcea, ca să-i păstorească la păşune mântuitoare.

Iar el le răspundea, zicând: "Fraţilor şi fiii mei, eu sunt om păcătos şi nevrednic, dar Stăpânul Hristos, Păstorul cel bun, Care îşi pune sufletul pentru oi, Acela,

ca un bun ce este, să vă păzească de bântuielile diavolului şi să mă învrednicească Împărăţiei Sale cele veşnice; iar eu, viu este Domnul Dumnezeul meu, Iisus Hristos, că nu mă cobor din acest copac, până ce se vor sfârşi trei ani, şi atunci numai cu porunca Lui; că fără de voie nu mă pogor nicidecum de aici".

Atunci ei, văzând neschimbarea voinţei lui, nu l-au mai supărat pentru această pricină.

Când s-au împlinit trei ani, îngerul Domnului s-a arătat către dânsul şi i-a zis: "Davide, Domnul a ascultat rugăciunea ta, şi-ţi dă darul acesta pe care de mult l-ai cerut, adică să fii smerit cugetător, să te temi de El şi să-L cinsteşti cu evlavie cuviincioasă; de aceea, pogoară-te din copac şi linişteşte-te într-o chilie, binecuvântând pe Dumnezeu, până vei sfârşi şi altă iconomie; după aceea vei afla odihnă de ostenelile trupeşti şi sufleteşti".

Cât timp a vorbit îngerul cu dânsul, cuviosul a ascultat cu frică şi cu cutremur; iar după aceea, îngerul făcându-se nevăzut, cuviosul mulţumea lui Dumnezeu, zicând ***"Bine este cuvântat Dumnezeu, care a primit rugăciunea mea şi m-a miluit!"***

Atunci, chemând pe ucenicii săi, le-a arătat vedenia şi le-a spus să-i zidească o chilie după stăpânească poruncă; iar ei au făcut cu sârguinţă după cum li se poruncise, înştiinţând despre aceasta pe prea sfinţitul arhiepiscop Dorotei. Acesta, luând pe cei mai cucernici clerici, bucurându-se şi suindu-se la cuviosul David, l-au sărutat şi l-au dat jos din copac cu multă cucernicie şi, slujind, l-au dus în chilia lui, săvârşind mare prăznuire.

După aceea, ei s-au întors, veselindu-se; iar cuviosul a rămas în chilie liniştindu-se şi binecuvântând neîncetat pe Dumnezeu, care i-a dăruit atâta dar, încât gonea diavolii, lumina orbii şi orice boală nelecuită o tămăduia, cu numele Domnului nostru Iisus Hristos.

Din semnele cele mai multe care le-a făcut, scriu două sau trei spre încredinţarea celorlalte, precum leul se cunoaşte după unghii şi ţesătura după margine.

***

Un tânăr oarecare avea diavol. Acela a venit într-o zi la chilia cuviosului şi stând afară la uşă, strigă: "Eliberează-mă, Davide, rob al veşnicului Dumnezeu, că foc iese din chilia ta şi mă arde pe mine".

Atunci cuviosul, întinzând mâna prin fereastra sa, a zis, apucându-l pe tânăr: ***"Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu cel viu, îţi porunceşte ţie, duh necurat, să ieşi din zidirea Lui".***

Acestea zicând, l-a însemnat pe el cu semnul Sfintei Cruci şi îndată a ieşit diavolul, iar omul a rămas sănătos.

Cei de faţă, văzând o minune ca aceea, au slăvit pe Dumnezeu, ca pe Unul ce slăveşte pe cei ce-L slăvesc cu lucruri plăcute Lui.

***

Mai ascultaţi şi o altă minune, tot asemenea.

O femeie oarecare era cu totul oarbă. Auzind de faptele cele bune ale cuviosului şi minunatului David, a venit la el, fiind purtată de mână; şi, mergând la chilia lui, a căzut la pământ afară de uşă, plângând şi zicând cu smerenie acestea: "Robul lui Dumnezeu cel binecuvântat, ajută-mi, urmând bunătatea Stăpânului Hristos. Izbăveşte-mă de această muncă mult chinuitoare şi-mi dăruieşte lumina ochilor, cea de bucurie tuturor şi cu totul veselitoare". Acestea şi multe altele zicând, a plâns cu suspinuri şi cu lacrimi fierbinţi.

Cuviosul, fiindu-i milă de chinuirea ei, ca un pătimitor şi milostiv ce era, a făcut mult timp rugăciune către Domnul. Apoi, i-a zis să se scoale de la pământ, de unde zăcea plângând, şi să se apropie de fereastră.

Atunci el şi-a întins mâna dreaptă şi, pecetluind ochii ei cu Sfânta Cruce, s-a rugat iarăşi către Domnul, zicând: ***"Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu Cel viu, care Te-ai întrupat din pururea Fecioara Maria şi din Duhul Sfânt, ca să scoţi din întuneric pe om şi să-l aduci la lumina cea veşnică, iar pe orbul din naştere l-ai luminat; Însuţi şi acum, Stăpâne, luminează pe roaba ta aceasta, ca un Atot-puternic, că Tu eşti luminarea sufletelor noastre şi pe Tine Te slăvim totdeauna, împreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt".***

Astfel rugându-se, îndată s-au luminat ochii ca mai înainte şi vedea luminat şi curat, mulţumind cuviosului şi slăvind pe Dumnezeu.

Această mare facere de minuni auzind-o tesalonicenii, toată cetatea îl avea întru mare evlavie, cinstindu-l ca pe un înger dumnezeiesc.

Iar dacă cineva avea oarecare neputinţă, venea la dânsul şi cum îşi apropia dreapta de bolnav, îndată fugea toată neputinţa şi se împrăştia, precum piere întunericul de lumină.

Deci, multe şi nenumărate minuni săvârşind el, a fost slăvit şi cinstit foarte mult de oameni.

Iar după câţiva ani, murind Dorotei, mitropolitul Tesalonicului, a fost ales altul cu numele Aristid, care şi acesta era om îmbunătăţit.

În acel timp se făceau în Tesalia mari pagube şi multă tulburare de către barbari. De aceea, eparhul Iliricului a scris mitropolitului să meargă la împărat sau să trimită pe un om oarecare îmbunătăţit, să-l roage să aleagă şi să hotărască la Tesalonic eparh, căci în Tesalonic se afla numai epitrop.

Deci, prea sfinţitul Aristid, arhiepiscopul Tesalonicului, citind scrisoarea eparhului înaintea clericilor şi boierilor cetăţii, le-a zis să aleagă pe un om iscusit şi cuvântăreţ, ca să-l trimită la împărat pentru această pricină.

Deci, adunându-se toţi cetăţenii în biserică, au strigat toţi, cu o împreună glăsuire, să trimită pe cuviosul David, ca să se cucerească de dânsul dreptcredinciosul împărat, ca de un om îmbunătăţit şi sfânt. Aceasta s-a făcut cu iconomie de pronia

dumnezeiască, ca să se împlinească mai înainte cuvântul îngerului, care a zis cuviosului să se pogoare din copac, ca să se facă şi alta iconomie şi atunci să meargă către Domnul.

Arhiereul, luând pe cei mai cucernici din clerici şi din mireni, s-a dus la cuviosul şi i-a vestit pricina, rugându-l să meargă la stăpânitor pentru cererea cea de sus.

Cuviosul însă a spus că nu poate să meargă din pricina bătrâneţilor; apoi, văzând că toţi îl sileau să meargă, a primit, ca să nu se facă neascultător arhiereului şi tuturor iubitorilor de Hristos. Aducându-şi aminte de grăirea de mai înainte a îngerului, a zis către arhiepiscop: ***"Stăpâne, sfinte, facă-se voia Domnului; să ştiţi că împăratul îmi va dărui cu ajutorul lui Dumnezeu câte voi cere pentru rugăciunile voastre, dar pe David nu-l veţi mai vedea viu! Căci, întorcându-mă către voi de la împărăţie, când va lipsi încă o sută douăzeci şi şase de stadii să ajung la această săracă chilie a mea, atunci mă voi duce către Stăpânul meu".***

Arhiereul, socotind că aceasta o zice ca să nu-l silească să se ducă, îl sfătuia iarăşi, zicându-i: "Urmează pe Păstorul şi Învăţătorul nostru, Hristos, care S-a omorât pentru noi ca un om; mori şi tu pentru poporul tău ca să iei de la oameni mulţumire, iar de la Stăpânul Hristos laudă şi slavă nemărginită, ca un următor al patimii Lui".

Atunci, ieşind din chilie, toţi i s-au închinat; căci faţa lui era cu totul minunată la vedere, perii capului său îi ajugeau până la brâu şi barba până la picioare, iar cinstitul lui obraz era frumos ca al lui Avraam.

Deci fiecare, văzându-l, se minuna: Cuviosul David luând pe doi ucenici ai săi, pe Teodor şi pe Dimitrie, bărbaţi cucernici şi îmbunătăţiţi, asemenea lui nu numai la suflet, ci şi la trup, s-a pogorât la malul cetăţii şi, coborând în corabie, au plecat. Şi, ajungând în Vizantia, s-a auzit vestea în toată cetatea despre venirea cuviosului.

Într-acea vreme era împărat stăpânitor dreptcredinciosul Iustinian care era dus atunci într-alt loc, iar împărăteasa Teodora a trimis nişte postelnici şi nişte purtători de suliţi şi l-au primit cu multă cinste şi evlavie.

Ea, văzând acea strălucită faţă de înger, cu nişte căruntеţe ca acelea, s-a minunat şi i s-a închinat cu multă osteneală, cerând rugăciune şi binecuvântare de la dânsul.

Cuviosul s-a rugat pentru împărat, pentru dânsa şi pentru toată cetatea. Împărăteasa l-a primit cu atâta bucurie şi veselie, încât nu pot să povestesc mai pe larg cât de

frumoasă primire i-a făcut pururea pomenită, socotind că a primit pe un înger al Domnului, iar nu pe un om.

Împăratul întorcându-se, Augusta i-a vestit despre venirea cuviosului, zicând: "Stăpâne, prea bunul Dumnezeu S-a milostivit spre noi şi a trimis la stăpânirea ta pe îngerul Său, care a venit de la Tesalonic şi mi s-a părut că văd în adevăr pe Avraam.

Deci, a doua zi, împăratul a poruncit să se adune toată suita. Cuviosul, venind înaintea împăratului, a pus în palmele sale cărbuni aprinşi şi tămâie; deci, a tămâiat pe împărat şi pe toată suita, fără a se vătăma de foc mâna lui câtuşi de puţin, trecând mai mult de un ceas până a tămâiat tot poporul.

Văzând acest lucru minunat, toţi s-au înspăimântat; iar împăratul, sculându-se de pe scaun, l-a primit cu multă cucernicie.

Deci, primind anaforele mitropoliei, dreptcredinciosul şi iubitorul de Hristos împărat, le-a ascultat pe toate. Şi a împlinit nu numai cele scrise în scrisori, ci şi altele câte a cerut cuviosul prin grai, le-a săvârşit cu toată osârdia, le-a iscălit după rânduiala cu slove roşii, le-a dat cuviosului cu mâna sa şi a zis: "Cinstite părinte, roagă-te pentru mine!"

Astfel, l-a eliberat cu multă cinste, precum se cuvenea. El a plecat la Tesalonic, însă n-a ajuns până la cetate, ci, când era în dreptul farului, a zis ucenicilor săi acestea: ***"Fiii mei, a sosit vremea sfârşitului meu! Să îngropaţi moaştele mele în mănăstirea unde locuiam, şi să îngrijiţi de sufletele voastre, ca să aflaţi odihna veşnică".***

Zicând acestea şi alte cuvinte folositoare de suflet, au ajuns la marginea care se numeşte Emboli, şi de acolo se vedea mănăstirea lui, la care privind şi-a făcut cruce şi, sărutând pe ucenici, şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Atunci când a murit, era vânt groaznic, încât mai înainte corabia plutea în plin, dar, o, minune, corabia a stat multă vreme, cu tot vântul, şi nu s-a clintit din loc câtuşi de puţin. A venit şi miros de tămâie nepovestit şi se auzeau glasuri în văzduh care lăudau pe Domnul cu cântări. Trecând multă vreme, glasurile au încetat, apoi s-a pornit şi corabia. Dar nu s-a dus după obicei la mal, ci s-a îndreptat către partea despre apus a cetăţii, la locul unde păgânii aruncaseră mai înainte moaştele Sfinţilor Teodul şi Agatopod.

Atunci, auzindu-se de adormirea şi venirea cuviosului, a ieşit înaintea lui toată cetatea cu arhiepiscopul şi, purtând cu multă evlavie sfintele lui moaşte, le-au dus în mănăstire şi le-au făcut o raclă de lemn în patru colţuri, în care le-au pus şi le-au îngropat cu cinste.

Apoi a mutat eparhia acolo la Tesalonic, după porunca împărătească; iar pe cuviosul îl prăznuiau în tot anul în numită mănăstire.

Trecând o sută cincizeci de ani, era acolo egumen un om îmbunătăţit cu numele Dimitrie, care avea multă evlavie către cuviosul. Acela, având dor să ia o părticică din sfintele lui moaşte, ca să o aibă spre sfinţenie, a pus să sape mormântul; dar îndată lespedea cea deasupra s-a crăpat în patru şi văzând că sfântul nu voieşte, s-a lăsat de lucru.

Ucenicul acestui egumen, cu numele Serghie, care s-a făcut asemenea egumen şi, mai pe urmă, pentru faptele lui cele bune, arhiepiscop al Tesalonicului, cinstea mult pe acest cuvios şi avea multă evlavie către el. Acela de multe ori îl ruga, făcându-şi rugăciunea, să-l ierte, a lua o părticică din sfintele lui moaşte.

Adeverindu-se deplin de la Dumnezeu, că cuviosul David a primit, a dezgropat mormântul şi îndată a ieşit o minunată mireasmă şi, văzându-l întreg, n-a îndrăznit a lua vreo părticică dintr-însul, ci numai puţin peri din cap şi din barbă.

Acei peri iubitori de Hristos îi păzeau şi îi sărutau în ziua sărbătorii lui, care se săvârşea în ziua de 26 ale lunii iunie.

Ziua aceea o prăznuiesc în tot anul cu veselie, lăudând pe cuviosul, spre slava Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh. Amin.

Sinaxar 26 iunie

În această lună (iunie), în ziua a douăzeci şi şasea, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru David cel din Tesalonic (sec. VI).

Acest fericit, fiind cu neamul dinspre Răsărit, a strălucit la Apus ca un luceafăr prea luminos. Căci din pruncie supunându-şi poftele trupeşti cu cumpătarea şi cu curăţenia, s-a arătat ca un înger cu trup. De vreme ce făcându-şi cuib într-un sad de migdal, ca o pasăre ce cânta bine, bucura pe toţi cu cuvintele sale, iar gândul lui şi-l înălţa spre înălţime dumnezeiască.

Drept aceea s-a îmbogăţit cu lucrarea minunilor, arătându-se stâlp luminos, care lumina pe toţi cu minunile, pentru că îngheţând de răceala frigului, şi fiind ars de arşiţa soarelui pe vremea secerişului, se afla nepătimind. Şi ca şi cum i-ar fi fost arse simţirile trupului, luând în mâinile sale jăratic de cărbuni şi stând înaintea împăratului şi tămâindu-l, nu-l ardea.

Drept aceea spăimântând el toată firea omenească cu viaţa sa şi cu minunile, s-a mutat către Domnul, pe care din pruncie îl dorise.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Ioan, episcopul Goţiei.

Acesta a fost din ţara tavroschiţilor, şi a trăit pe vremea lui Constantin şi a lui Leon Isaurul, fiind dintr-un oraş ce se afla sub stăpânirea goţilor, al unui oarecare Leon şi Fotini. Fiind sfinţit din pruncie ca Ieremia proorocul şi ca marele Samuil, născut fiind din făgăduinţă, îndată a fost dăruit lui Dumnezeu.

Şi când a ajuns la măsura vârstei celei duhovniceşti, şi trebuia să fie numit în scaunul arhieresc, a fost trimis de poporul său la arhiereul Iviriei, şi a luat de la

acesta hirotonia; pentru că tot mai era eresul hulitorilor de icoane spre părţile greceşti.

Iar după moartea lui Constantin şi a lui Leon se duse la Constantinopol, şi vorbind cu împărăteasa Irina pentru credinţa ortodoxă s-a întors iarăşi în ţara lui şi răbdând multe primejdii, că vrea să-l dea poporul lui la boierii lazilor, a fugit la Amastrida din Pont, şi s-a mutat către Domnul.

Iar cinstitele moaşte i-au fost aduse cu o corabie la Mănăstirea Sfinţilor apostoli, şi au fost puse acolo, izvorând multe minuni din cinstitul său mormânt, pentru cei ce cu credinţă mergeau întru slava şi lauda lui Dumnezeu celui ce l-a mărit pe el.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Antion, care cu pace s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios David din Tesalonic

Sfântul David s-a născut în Tesalonic şi prin curăţia sa sufletească s-a arătat ca un înger în trup. A mers la Mănăstirea Cuculiaton, unde s-a făcut monah, şi trăind în înfrânare, post şi rugăciune, admira cu deosebire viaţa Sfântului Simeon Stâlpnicul şi răbdarea Sfântului Daniil Stâlpnicul. Aşa a crescut în inima sa dorinţa de a se face următor acestor doi mari sfinţi ai Bisericii.

Drept aceea, făcându-şi un cuib într-un migdal, s-a legat pe sine ca trei ani să nu se coboare de acolo.

Din acel loc predica cuvântul lui Dumnezeu, alinându-i pe cei care veneau la el. După trei ani în care a îndurat arşiţa soarelui şi gerul cumplit, s-a coborât de acolo într-o chilie făcută de ucenicii săi, fiind multora povăţuitor.

Trimis fiind de mitropolitul cetăţii sale, a mers la Constantinopol, la împăratul Iustinian (527-565), pe care l-a impresionat prin înţelepciunea sa, dar mai ales pentru nepătimirea trupului său, căci luând în mână cărbuni aprinşi şi tămâind pe împărat, focul nu-i ardea mâna.

S-a mutat în pace la Domnul în apropierea Tesalonicului.

Iulian Dumitraşcu - Calendar ortodox - Sfântul cuvios David din Tesalonic; Sfântul ierarh Ioan, episcopul Goţiei

Sfântul cuvios David s-a născut şi a crescut în marea cetate a Tesalonicului. Din vârstă fragedă a părăsit lumea şi plăcerile ei intrând ca monah în mănăstirea Sfinţilor mucenici Teodor şi Mercurie, care se mai numea „Cunuliaton” sau „a celor cu glugă”.

Citea mereu Scripturile, postea, se ruga zi și noapte și admira viaţa Sfinților stâlpnici Simeon şi Daniil.

Dorind să îi urmeze pe acești mari sfinţi ai Bisercii, s-a urcat într-un migdal unde și-a făcut „cuib” pe o creangă. A promis să nu coboare de acolo decât după trei ani, îndurând vântul, ploile, zăpezile și căldura.

Din acel loc predica Evanghelia, sfătuindu-i și alinându-i pe cei care veneau la el. Pentru viața sa curată a primit darul de a izgoni diavolii și de a-i vindeca pe cei bolnavi.

Chemat la Constantinopol în fața împăratului Iustinian pentru a fi numit eparh al Tesalonicului, Sfântul David a luat în palme cărbuni aprinşi şi tămâie şi a tămâiat timp de o oră fără să se rănească la mâini.

Spre sfârșitul vieții a locuit într-o chilie modestă din apropierea Tesalonicului. A trecut la cele veșnice în anul 540.

Sfântul ierarh Ioan, episcopul Goţiei

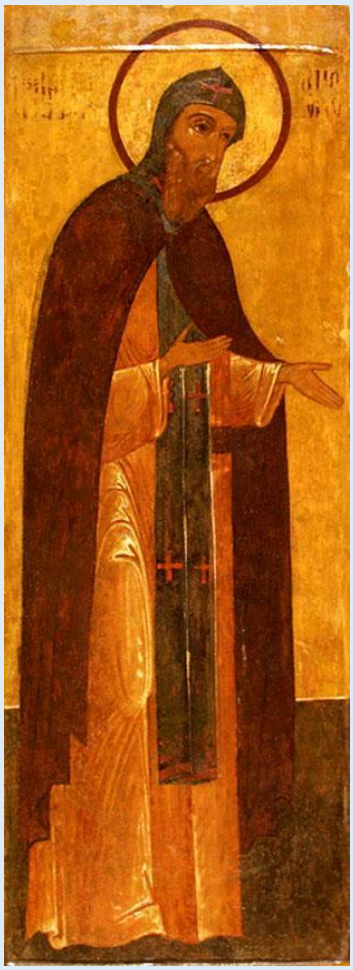

Sfântul Ioan, episcopul Goţiei, a trăit în secolul al 8-lea. Din anii tinereții a trăit o viață ascetică. Se știe că a întreprins un pelerinaj în Țara Sfântă timp de trei ani de zile.

La întoarcere a fost rugat de goți să le fie episcop în urma depunerii ierarhului lor de către împăratul iconoclast Constantin Copronimul (741-775).

A trecut la cele veșnice în cetatea Amastrida din Pont. Cinstitele moaşte i-au fost duse cu o corabie la Mănăstirea Sfinţilor apostoli de la poalele Muntelui Ayu-Dag, Crimeea.

Proloage - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru David, cel din Tesalonic (†548)

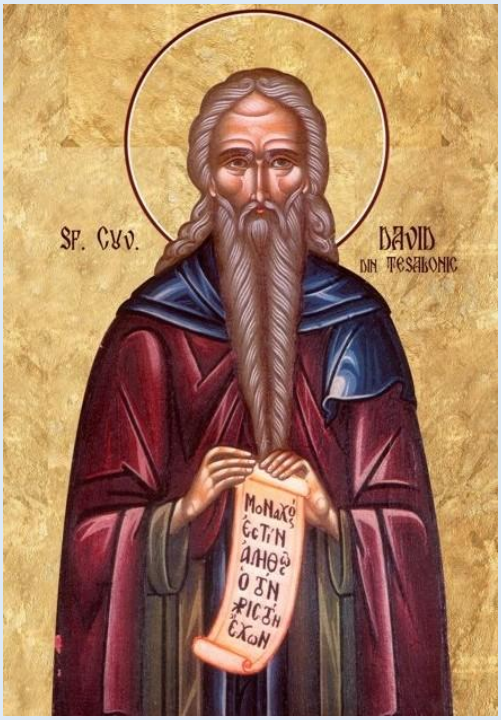

Luna iunie, în 26 de zile: pomenirea prea cuviosului părintelui nostru David, cel din Tesalonic (†548)

Acest fericit părinte David, s-a născut şi a crescut în strălucita cetate a Tesalonicului. Şi, din pruncie, supunându-şi poftele trupului, cu înfrânarea şi curăţia, s-a arătat ca un înger în trup, strălucind ca un luceafăr.

Asemenea, şi-a părăsit prietenii şi averea, pe care împărţit-o săracilor şi a mers la mănăstirea Cunuliaton, unde s-a făcut monah.

Deci, a rămas acolo, nevoindu-se în post şi rugăciune şi păzind toată faptă bună, iubind, mai ales, înfrânarea şi smerenia, ca unul ce socotea că traiul îmbelşugat aduce trândăvia sufletului, iar alergarea după laude întunecă şi risipeşte faptele cele bune.

Citind, fără odihnă, minunatele fapte şi pătimiri ale Sfinţilor, se minuna de puterea credinţei lor şi se osândea pe sine, socotindu-se nevrednic şi slab în sufletul său.

Aflând, din acele cărţi, că stăpânindu-şi trebuinţele cele trupeşti, dobândeau Sfinţii tărie de nezdruncinat, pentru sufletul lor, tânărul călugăr năzuia să le urmeze pilda, înfrânându-şi pornirile pământeşti şi căutând a creşte în dragostea pentru cele duhovniceşti.

Iubea, cu deosebire viaţa Sfântului Simeon şi îndelunga răbdare a Sfântului Daniil Stâlpnicul. Aşa a crescut în inima cuviosului David hotărârea de a se face urmaşul acestora.

Drept aceea, făcându-şi cuib într-un migdal, ca o pasăre ce cântă, din acel loc bucura pe toţi prin cuvintele sale, legându-se să nu coboare de acolo, trei ani de zile. Şi răbda, cu vitejie, gerul şi viscolul, ploaia şi arşiţa soarelui. Şi, cu cât îşi chinuia mai mult trupul, cu atât cobora, în sufletul său, mai multă linişte şi pace. Şi, s-a îmbogăţit, astfel cu lucrarea minunilor. Iar, când s-au împlinit trei ani, ucenicii i-au ridicat o chilie şi a fost multora povăţuitor.

Deci, primind a merge la Constantinopol, ca trimis, cu cererea cetăţii sale, fericitul David a minunat pe marele Iustinian împăratul prin înţelepciunea cuvântului său şi cu nepătimirea, cea mai presus de fire, a trupului său. Că, luând în mâna sa cărbuni aprinşi şi tămâind pe împăratul, focul nu-i ardea mâna.

Şi şi-a aflat obştescul sfârşit, pe drumul de întoarcere, cu vestea bună a dobândirii celor cerute de tesalonicienii săi, de la împărat.

Întru această zi, cuvânt din Pateric

Ne-a povestit nouă Paladie, că el, oarecând, intrând în Alexandria împreună cu ava Daniil, pentru o anumită trebuinţă, a întâlnit pe un oarecare tânăr, ieşind din baie, că se scăldase.

Şi, văzându-l pe el, bătrânul a suspinat şi a zis către ava Paladie: Vezi, pe acest frate? Se va defăima numele lui Dumnezeu, printr-însul. Deci, să mergem după el, ca să vedem unde petrece. Şi, mergând pe urma lui, au intrat după el.

Şi, bătrânul, luându-l deoparte i-a zis: "Frate, tânăr fiind şi sănătos, nu ţi se cuvine să te scalzi la baia de obşte. Ca, să fii încredinţat, fiule, că pe mulţi sminteşti."

Răspuns-a acela bătrânului: "De aş plăcea oamenilor, n-aş mai fi sluga lui Hristos, dar scris este. Nu judecaţi şi nu veţi fi judecaţi."

Atunci, bătrânul i-a pus lui metanie, zicând: "Iartă-mă pentru Domnul că am greşit, ca un om."

Şi am ieşit de la dânsul. Iar bătrânul, suspinând şi lăcrimând, a zis: "Să te încredinţeze pe tine adevărul, frate: mai mulţi decât cincizeci de draci am văzut înconjurându-l pe dânsul şi turnând peste el noroi, iar, o arăpoaică, şezând pe umerii lui, îl săruta pe el, şi altă arăpoaică, jucând înaintea lui, neruşinări îl învăţa, iar dracii, mergând împrejurul lui, se bucurau de el. Iar pe Sfântul Înger nu l-am văzut, nici aproape, nici departe de el. Pentru aceasta socotesc că era el plin de toată necurăţia. Şi o dovedesc aceasta şi hainele lui care sunt de căprioară, moi şi împodobite cu fir: apoi, şi, petrecerea lui aşa fără de ruşine, în mijlocul acestei cetăţi, întru care şi cei ce au îmbătrânit în nevoinţă, când intră pentru trebi de neînlăturat, se sârguiesc să iasă îndată, ca să nu sufere vătămare.

Apoi, de nu era el iubitor de sine şi iubitor de dezmierdări şi iubitor al desfrânării, nu s-ar fi dezgolit pe sine fără de ruşine în faţa tuturor, şi n-ar fi privit şi pe alţii, asemenea goi, ca şi el, când Sfinţii, Părinţii noştri, Antonie şi Pahomie, Amon şi Serapion şi ceilalţi purtători de Dumnezeu părinţi, au legiuit că nimeni între călugări, fără de mare boală şi nevoie, să nu se dezgolească pe sine. Că şi ei înşişi, pentru oarecare trebuinţe, având nevoie să treacă râuri şi nefiind luntre, nu sufereau să se dezgolească, pentru că se sfiau de Sfântul Înger, care urma după dânşii şi de soarele care-i lumina, deşi nu-i vedea vreun om; ci se rugau lui Dumnezeu şi treceau prin văzduh, fiindcă Iubitorul de oameni şi Atotputernicul Dumnezeu primea îndată cererea lor, plină de evlavie, şi, prea slăvit, o împlinea şi o săvârşea cu fapta."

Acestea spunându-mi-le, bătrânul a tăcut. Iar, după ce ne-am întors noi la Schit, n-au trecut multe zile şi au venit fraţii de la Alexandria, care ne-au povestit că fratele cutare, cel ce, cu puţin mai înainte, venise de la Constantinopol, acela despre care vorbise bătrânul, s-a aflat că se desfrânase cu femeia lui Selentarie şi, fiind prins de slugile lui şi de vecini, a fost ucis, făcându-se tuturor ruşine şi ocară.

Iar eu, auzind, sculându-mă, m-am dus la ava Daniil şi i-am povestit lui cele ce s-au întâmplat.

Şi, auzind, bătrânul a lăcrimat şi a zis: "Pedeapsa celui mândru, este căderea."

Cu aceasta bătrânul arătă că acela, de nu bolea cu mândria, şi ar fi primit sfatul său, nu ar fi pătimit una ca aceasta, pe care şi alţii mândri o vor suferi, dacă nu se vor învăţa, prin această cădere, să fugă de o prăpastie ca aceasta.

Drept aceea, părintele a poruncit să se scrie acestea, ca vrednice de scris, şi să se pună în cartea de semne a purtătorilor de Dumnezeu Părinţi, spre folosul şi zidirea celor ce o vor citi.

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Vasilie, ca nimeni să nu se deznădăjduiască de mântuire, căzând în multe păcate, ci să se pocăiască

Nimeni, umblând în răutatea păcatului, să nu deznădăjduiască, ştiind că, pentru boala sufletului, leacul sufletesc este pocăinţa. Pentru că, prin ea, se poate tămădui toată neputinţa şi, chiar stâlpul cel de întărire de ar cădea, poate, prin pocăinţă, să se îndrepteze.

Frate, să nu fie hulite de tine ierburile cele de leac, nici să ţi se închidă cetatea mărturisirii, nici să te laşi pe tine în adâncul răutăţilor şi nici să te dai singur ucigaşului de oameni, pentru că Domnul ştie a scula pe cei căzuţi. Dacă nădejdea mântuirii te-a părăsit pe tine, frate sau pomenirea lui Dumnezeu sau cugetarea bunătăţilor, ce vor să fie, sau frica chinurilor, care sunt gătite celor care nu s-au pocăit, nu sunt în mintea ta, apoi, trezeşte-te degrabă, ridică-ţi ochii la cer şi vino-ţi în simţire, încetează cu răutăţile tale, scutură de la tine beţia ce te-a cuprins şi adu-ţi aminte de îndurările lui Dumnezeu, că tămăduieşte cu undelemn şi cu vin. Să nu deznădăjduieşti de mântuire, ci să-ţi aduce aminte de cele scrise: "Cel ce cade, oare nu se va ridica? Şi cel ce se abate, nu au se va întoarce? Cel sfărâmat de fiară neîmblânzită, oare, nu va birui? Iar cel ce se mărturiseşte, nu este lepădat, pentru că Dumnezeu nu voieşte moartea păcătosului, ci să se întoarcă şi să se mântuiască."

Chiar şi în adâncul răutăţilor, dacă ai căzut, să nu deznădăjduieşti. Este vreme de înfrânare, este vreme de vindecare, este vreme de îndreptare.

Ai alunecat? Scoală-te! Ai greşit, părăseşte greşeala; să nu stai în calea păcatelor, ci să fugi. Că, dacă, întorcându-te, te vei scula, atunci sculându-te, te vei mântui. Că, după boală, este sănătate şi, din pocăinţă, vine mântuire.

Îndrăzneşte, nu deznădajdui. Că nu este legea lui Dumnezeu, ca legea stăpânitorilor, celor ce judecă, care osândesc la moarte, fără milă. Căci trăind sub har, harul depărtează osânda, aşteptând îndreptarea, până când este încă deschisă uşa, iar, după ce se va închide uşa, atunci, Mirele nu se mai auzi pe cei rămaşi afară.

A Căruia este slava, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida din 26 iunie

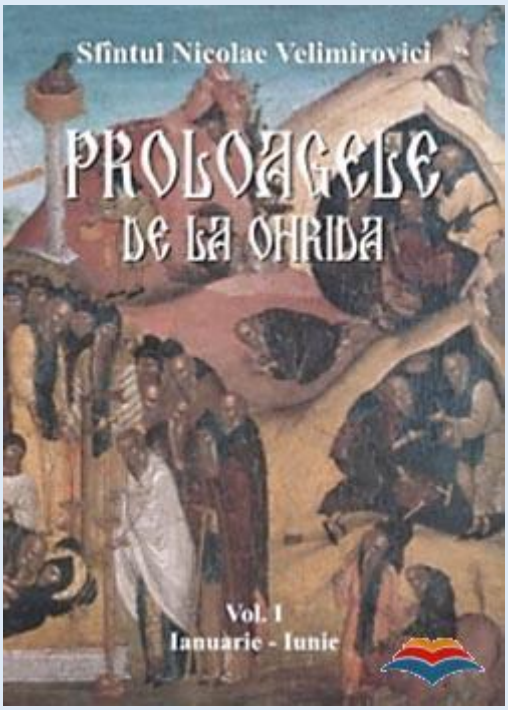

Pomenirea Sfântului cuvios David

Acest Sfânt David s-a născut la Tesalonic. El mai întâi s-a nevoit în apropiere de cetatea Tesalonicului, într-o chilie pe care şi-a zidit-o sub un migdal. Apoi, el şi-a continuat nevoinţele în Tesalia.

Atât de mult şi-a curăţit sufletul lui cu postul, cu rugăciunea şi cu privegherea, încât s-a învrednicit de mari măsuri ale harului lui Dumnezeu.

El odată a luat în palmele sale goale cărbuni aprinşi, a presărat pe ei tămâie şi astfel 1-a tămâiat pe împăratul, fără nici o rănire a mâinilor lui.

Văzând aceasta, împăratul s-a închinat adânc până la pământ înaintea lui. Poporul era pururea în uimire văzând marile şi multele lui minuni.

El s-a odihnit cu pace şi s-a strămutat la cereştile locaşuri la anul 540 după Hristos.

Prăznuirea icoanei Născătoarei de Dumnezeu din Tikhvin

Această sfântă icoană a Născătoarei de Dumnezeu a fost mai întâi la Constantinopol, dar în 1383, cu şaptezeci de ani mai înainte de căderea cumplită a acestei mari cetăţi, ea s-a arătat fără veste pe cerul Rusiei, în partea de nord, în apropiere de oraşul Tikhvin. La locul la care ea a venit pe pământ s-au ridicat biserică şi mânăstire. De la cetate şi-a luat icoana şi numele.

Nenumărate şi mari minuni s-au lucrat înaintea acestei sfinte icoane, înaintea ei vindecându-se mai ales cei suferinzi de boli grele.

Prăznuirea icoanei Născătoarei de Dumnezeu Hodighitria [Povăţuitoarea]

Această icoană s-a pictat pe lemn de către însuşi Sfântul apostol şi evanghelist Luca, iar Preasfânta Născătoare de Dumnezeu însăşi a văzut-o şi a binecuvântat-o.

Sfântul apostol şi evanghelist Luca a dăruit această icoană demnitarului Teofil, căruia îi şi trimisese ca epistolă Faptele Apostolilor.

Mai târziu, icoana a fost adusă de la Antiohia la Ierusalim; de la Ierusalim, împărăteasa Evdochia a luat-o şi a trimis-o la Constantinopol, ca dar surorii împăratului, dreapta şi bine credincioasa Pulheria. Pulheria a aşezat sfânta icoană în Biserica din Vlaherne, biserică întemeiată de ea.

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu s-a arătat odată înaintea a doi orbi, pe care i-a îndreptat să meargă la Biserica din Vlaherne, înaintea icoanei ei şi acolo să-şi redobândească vederea.

Din această pricină, icoana a primit numele Hodighitria, adică *Povăţuitoarea.*

Când trupele regelui persan Hosroe şi ale celui scit Kagan au atacat Constantinopolul, patriarhul Serghie a adus icoana şi a mers în procesiune cu ea pe drumul de strajă de la crenelurile zidului împrejmuitor al cetăţii. Atunci s-a arătat marea putere a Fecioarei de a-i apăra pe creştini de necreştini. Oştirile păgâne au căzut în împrăştiere, marea a început să ridice valuri mari, corăbiile lor s-au scufundat, iar cei care au rămas vii au scăpat cu fuga.

De atunci această prea mare minune se prăznuieşte în fiecare an, în Sâmbăta a cincea din Sfântul şi marele Post, prin cântarea Imnului Acatist înaintea acestei sfinte icoane.

În timpul sălbaticelor prigoane împotriva cinstirii sfintelor icoane, Hodighitria a fost dusă şi ascunsă la Mânăstirea Pantocrator, zidită fiind într-un zid, după ce înaintea ei a fost aşezată o candelă aprinsă. După multă vreme, la deschiderea zidului, icoana a fost aflată nestricată şi candela aprinsă înaintea ei, întocmai ca în ziua în care fusese pecetluită în zid.

Prăznuirea icoanei Preasfintei Născătoare de Dumnezeu de la Lydda sau Romana [vezi cântarea de mai jos]

Cântare de laudă la icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu de la Lydda

A Născătoarei de Dumnezeu de la Lydda icoană
De patriarhul Gherman a fost trimisă,
cel pentru credinţă închis.

El de la Constantinopol
Papei de la Roma a trimis-o,
Când în Răsărit drepţii închinători
Ucişi erau pentru-a icoanelor cinstire.

Icoana pornit-a pe-ale mărilor ape,
Mai iute decât corăbiile ce pe ele plutesc,
Mai uşoară decât apa şi chiar decât zefirul;
Pe vârful valurilor plutind, valurile nu o ating.

Icoana vreme multă la Roma rămâne,
Timp îndelungat, ani lungi,
Până când în răsărit
Nebunii împăraţi de oboseală se-opresc
Cu Hristos să se mai lupte.

Iar când cea de aur pace
Răsăritul l-a împodobit,
Icoana din Lydda s-a întors acasă,
Mai uşoară decât apa şi chiar decât zefirul;
Pe vârful valurilor plutind, valurile nu o ating.

Două mari capitale, cu mucenicia slăvite,
Puterea pururea Fecioarei o prea slăvesc.

Este puterea minunatei Icoane din Lydda,
Care morţii ridică şi tămăduieşte ale oamenilor boli.

Cugetare

Pocăinţa neîncetată îi este de neapărată trebuinţă creştinului, până la cea mai de pe urmă suflare a lui.

***Sfântul Marcu Ascetul** zice: „Gândeşte-te şi vezi că taina evlaviei în sfinţii lui Dumnezeu s-a lucrat prin pocăinţă neîncetată, întotdeauna."*

Sfinţii aveau neîncetata pocăinţă, chiar şi pe patul de moarte! Iată următoarea întâmplare:

La un moment dat, se pregătea de ceasul ieşirii sufletului un nevoitor bătrân şi foarte îmbunătăţit. El de aceea a chemat preotul pentru spovedania şi cea mai de pe urmă împărtăşire cu Sfintele Taine. Pe drum, preotului i s-a alăturat un tâlhar care voia şi el să vadă care este moartea unui om sfânt.

Bătrânul a primit cu pace Sfintele Taine şi apoi a vorbit liniştit cu preotul.

Atunci tâlharul a plâns şi a zis: „Fericit eşti tu! Iar eu, ticălosul, oare ce fel de cumplită moarte voi avea?"

Atunci dintr-o dată bătrânul cel îmbunătăţit, pe patul de moarte fiind, s-a mândrit şi a zis: „Fii şi tu ca mine şi vei avea şi tu parte de aceeaşi moarte fericită!"

Tâlharul atunci s-a întors la sălaşul lui plângându-şi cu amar viaţa lui ticăloasă şi aşa făcând, a căzut jos şi a murit.

Oamenii au putut atunci să vadă pe un nebun pentru Hristos cum plânge la mormântul monahului, deplângându-i soarta, dar se bucura la mormântul tâlharului, fericindu-1.

Când a fost întrebat de ce făcea acestea, el a zis: „Plâng pentru că mândria l-a surpat pe monahul la ceasul morţii, pe când pocăinţa i-a adus tâlharului Raiul la ceasul ieşirii lui."

Luare aminte

Să luăm aminte la minunata vindecare a femeii celei gârbove (Luca 13: 11):

- *La cum Domnul Şi-a pus mâinile asupra femeii celei ţinute de optsprezece ani de duhul de neputinţă, iar femeia îndată s-a îndreptat şi slăvea pe Domnul;*
- *La cum şi sufletul meu este gârbovit la pământ, precum era şi trupul femeii;*
- *La cum Domnul şi asupra sufletului meu poate să-Şi pună mâinile, adică, Sfântul Său Duh, iar gârbovirea mea se va vindeca îndată.*

Predică despre frica nelegiuiţilor

Cel nelegiuit fuge fără ca nimeni să-l urmărească, iar dreptul stă ca un pui de leu fără grijă (Pildele lui Solomon 28: 1).

Nelegiuiţilor le este frică până şi de umbre; lor umbra unui copac le pare că este o armată întreagă. Oriunde foşneşte ceva, nelegiuitul îşi zice: iată răzbunătorul vine asupra mea! Lui foşnetul frunzelor i se pare un zăngănit de lanţuri, iar sunetele scoase de păsări strigăte de vânător care dau semnalul de asmuţire câinilor să sară asupra vânatului. El crede că ierburile cele înalte sunt pândacii faptelor lui nelegiuite, că undele apei sunt martori în contra lui, că soarele este judecător iar stelele chinuitorii lui.

O, fraţilor câte minciuni nu se nasc din frică! Căci frica vine de la păcat, păcatul de la diavol, iar diavolul este tatăl tuturor minciunilor. Frica aceasta rea este primul rod al păcatului.

Când Adam a păcătuit, el s-a ascuns de la faţa lui Dumnezeu. Iar când Dumnezeu a strigat şi 1-a chemat, Adam a zis: ***Am auzit glasul Tău în grădină şi m-am temut (Facerea 3: 10).*** Dar Adam nu ştia de nici o frică înainte de a păcătui, nici nu s-a mai ascuns el de la faţa Domnului până atunci. Dimpotrivă, el întotdeauna se grăbea cu bucurie în întâmpinarea Domnului. Dar de îndată ce a păcătuit, *el s-a temut.*

Dar dreptul stă ca un pui de leu fără grijă. El stă fără păcat, deci fără punct nevralgic, fără slăbiciune, fără frică. Cei fără păcat sunt puternici, foarte puternici şi au curaj, un foarte mare curaj. Cei fără păcat sunt puternici şi nu ştiu ce este aceea vreo frică. Astfel sunt drepţii şi numai drepţii.

O, Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase, Unule fără de păcat, mântuieşte-ne pe noi de sataniceasca şi deşarta frică şi păzeşte-ne pe noi de răutatea păcatului care o zămisleşte pe ea, Căci Ţie se cuvine toată slava şi mulţumita în veci. Amin.

Sinaxar - Cuviosul David din Tesalonic (26 iunie)

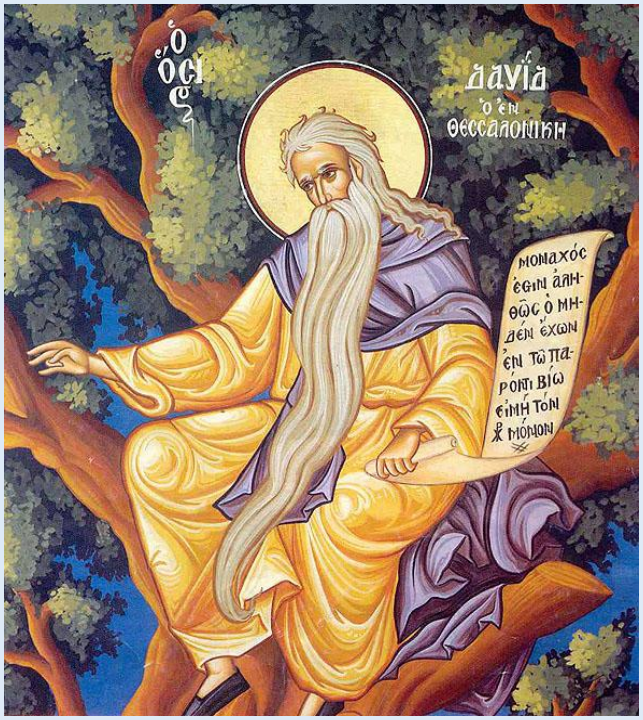

Cuviosul David s-a născut în jurul anului 450 în nordul Mesopotomiei. Fiind deja monah, din motive pe care nu le cunoaştem, a venit în Tesalonic împreună cu un alt monah, Adolá.

Conform autorului vieţii acestor sfinţi, cuviosul a venit mai întâi în mănăstirea Sfinţilor mucenici Teodor şi Mercurie, cea numită Koukouliatōn, a cărei aşezare era „în marginea cetăţii, în apropierea zidurilor, lângă poarta Aproítōn”.

Supranumele de Koukouliatōn face referire la monahii care purtau culionul într-un mod aparte, dacă judecăm după reprezentările iconografice ale cuviosului, oarecum aruncat peste umeri. Aşezarea mănăstirii trebuie căutată la nord-est de Acropole, în locul identificat prin toponimul „Grădina lui Provatás”.

Exemplele sfinţilor din Vechiul Testament, mai ales acela al proorocului şi regelui David, care vreme de trei ani a cerut „bunătate, ştiinţă şi pricepere”, l-au îndemnat pe cuviosul David să ia hotărârea de a trăi vreme de trei ani într-un migdal, până când Domnul Îi va arăta voia Sa şi-i va dărui pricepere şi smerenie. La capătul celor trei ani, un înger al Domnului i s-a arătat cuviosului, spunându-i că cererea sa a fost auzită şi că nevoinţa sa de a trăi într-un copac vreme de trei ani a luat sfârşit.

Îngerul i-a spus să coboare din copac şi să-şi continue viaţa ascetică într-o chilie, slăvind şi binecuvântând pe Domnul.

Sfântul a împărtăşit această vedenie ucenicilor săi, cerându-le să-l ajute la ridicarea unei chilii.

Vestea aceasta a ajuns repede la urechile arhiepiscopului Tesalonicului, Dorothei, fiind apoi aflată și de locuitorii orașului.

Prin Decretul său din anul 535, Neará 11, împăratul Iustinian a mutat provinciile regiunii Illyricum de sub jurisdicția arhiepiscopului de Tesalonic și a ridicat regiunea sa natală la rangul de arhiepiscopie, cu numele de Iustiniana Nova. Arhiepiscopul Aristides de Tesalonic a acceptat această schimbare, încercând, în schimb, să salveze importanţa politică a oraşului prin aducerea înapoi a sediului guvernatorului provinciei Illyricum, din Iustiniana Prima, în Tesalonic. Cu toate că întreruperea administraţiei eclesiastice nu a afectat cu nimic statutul Tesalonicului, mutarea sediului administraţiei provinciei a reprezentat o lovitură serioasă dată prestigiului oraşului. Prin urmare, dorinţa cetăţenilor oraşului, precum şi a guvernatorului Domnicus, a fost aceea de a readuce la Tesalonic sediul administraţiei, idee îmbrăţişată cu entuziasm de arhiepiscopul Aristides.

În acel moment a fost cerut şi ajutorul cuviosului David, pentru a aduce această problemă în atenţia împăratului Iustinian, căci, potrivit datelor din Viaţa cuviosului, arhiepiscopul nu putea „lăsa oraşul fără păstor”, drept pentru care s-a hotărât trimiterea Sfântului David la Constantinopol.

Alegerea [de către arhiepiscop a] cuviosului David arată importanţa misiunii precum şi dificultăţile prezentării unei asemenea cereri înaintea împăratului Iustinian, având în vedere faptul că acesta abia sfârşise ridicarea celor două oraşe, Iustiniana Nova şi Iustiniana Prima.

După atâţia ani de viaţă de zăvorât, cuviosul David a ieşit la lumina zilei. Înfăţişarea sa se schimbase: părul îi cădea până la brâu, iar barba îi ajungea până la tălpi, în vreme ce chipul îi strălucea ca soarele. Însoţit de doi ucenici ai săi, Teodor şi Dimitrie, cuviosul a pornit către capitală.

Cuviosul David din Tesalonic, frescă din Mănăstirea Dionysiou, 1547

Faima sa mergea înainte, aşa că, la sosirea în Constantinopol, întreg oraşul i-a ieşit în întâmpinare. Primirea sa de către împărăteasa Teodora, soţia lui Iustinian, onorurile şi respectul ce i se arătau au impresionat întreaga asistenţă. Teodora a intrat repede în acţiune, aşa că, la întoarcerea lui Iustinian dintr-o călătorie oficială, i-a prezentat acestuia o imagine favorabilă a cuviosului. Ca urmare, Iustinian l-a invitat să apară în faţa senatului. Cuviosul David s-a prezentat în faţa Senatului ţinând în mână tămâie şi foc care nu-i ardeau carnea. Înfăţişarea Sfântului precum şi minunea pe care o văzuseră cu ochii lor au contribuit la crearea unui climat de teamă şi străpungere, iar împăratul a răspuns prompt cererii cuviosului David.

Purtând aceste veşti bune, cuviosul a plecat către Tesalonic, dar nu avea să vadă cetatea decât de departe, căci, abia trecând vasul cu care călătorea de peninsula

Halkidikí, cuviosul şi-a dat sufletul în mâinile Domnului. Aceasta s-a întâmplat cândva între anii 535 şi 541 d.H.

Vestea aducerii sfintelor moaşte ale cuviosului a uimit întregul oraş. Trupul cuviosului David a fost depus mai întâi în locul în care odihniseră sfintele moaşte ale Sfinţilor mucenici Theodoulos şi Agathópodos, la est de port. Cu mare durere, arhiepiscopul Aristides a anunţat funeralii publice. Trupul cuviosului a fost îngropat în mănăstirea Aproítōn, după dorinţa sa.

La 150 de ani de la adormirea cuviosului, între 685-690 d.H., s-a făcut o încercare de a deschide mormântul, căci egumenul Mănăstirii Aproítōn, Dimitrie, „a dorit, din multă credinţă, să afle locul unde se aflau moaştele sfântului". Însă, de îndată ce a fost începută această lucrare, placa ce acoperea mormântul s-a spart, iar această întâmplare a fost socotit un semn din partea Sfântului, cum că nu doreşte să fie scos. Sfintele sale moaşte au rămas în locul în care au fost depuse până în epoca cruciadelor.

În vremea stăpânirii casei de Montferrat asupra Tesalonicului (1204-1222), sfintele sale moaşte au fost mutate în Italia, iar în 1236 sunt consemnate ca găsindu-se la Pavia, unde au şi rămas până în anul 1967.

În cele din urmă, sfintele moaşte ale cuviosului David au fost mutate în Tesalonic, fiind aşezate în Basilica Sfântului Dimitrie în data de 16 septembrie 1978.

Sursa: Agathánghelos, Episcopul Fanarului, Synaxaristīs tīs Orthodóxou Ekklīsías - Ioúnios [Sinaxarul Bisericii Ortodoxe, Luna Iunie], Editura Apostolikī Diakonía

Sursa:
https://www.pemptousia.ro/2014/06/cuviosul-david-din-tesalonic-26-iunie/

Sfântul care a trăit ani de zile pe o creangă de migdal, păstrându-și neschimbată tinerețea feței

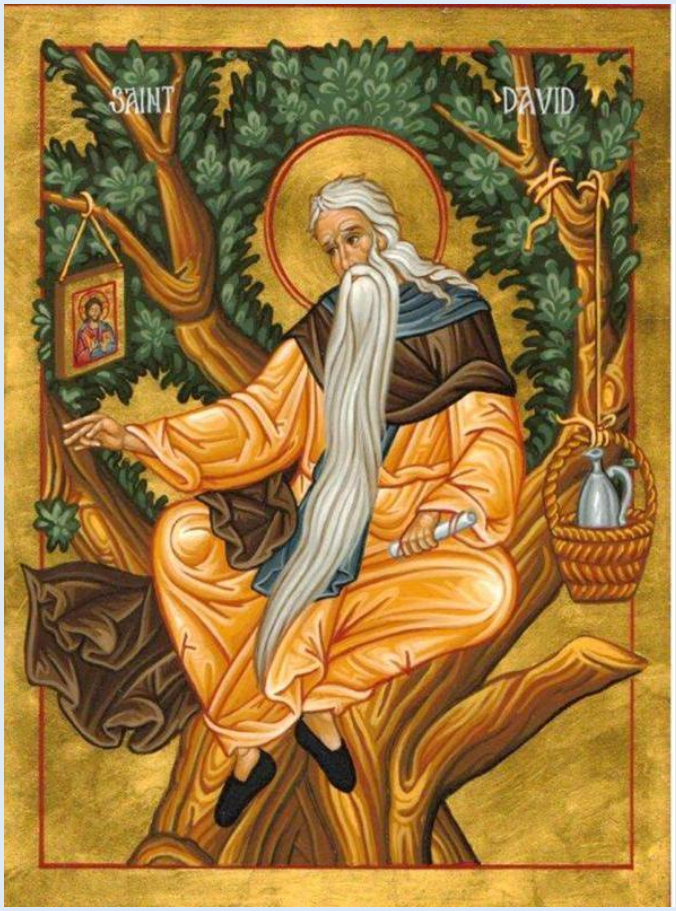

S-a așezat pe o creangă a copacului. După cum a putut, și-a construit un mic suport pe care se putea întinde. Astfel a înfăptuit nevoințe pustnicești suprapământești, dovedind perseverență și o mare putere de răbdare. A fost muncit de vânturi, de ploi și zăpezi, ars de căldura soarelui din timpul verii și de alte strâmtorări, fiind chinuit cumplit. Niciodată nu s-a moleșit cu sufletul. Nu era niciodată somnoros sau lipsit de vlagă. Fața lui de înger nu s-a schimbat, nici s-a prefăcut vreodată. Obrajii săi nu și-au pierdut roșeața, ci erau ca de trandafir.

***

David, renumitul părinte care a fost un înger pământesc și un om îngeresc, s-a născut și a crescut în marele și strălucitorul oraș al Tesalonicului. El a renunțat la lume și la lucrurile lumești. Și-a părăsit prietenii și neamul. Disprețuia onoarea și slava pământească. A renunțat la bani, proprietăți, bunuri, precum și la orice altă fericire trecătoare și pământească și la noroc. El s-a lepădat de sine însuși, și-a luat crucea în tinerețea sa și și-a urmat Stăpânul în conformitate cu îndemnul evan-

ghelic. În toate acestea, el a fost motivat de dumnezeiasca dragoste care mistuia inima lui.

Deci și-a tăiat perii capului, călugărindu-se, și a rămas în Mănăstirea Sfinților mucenici Teodor și Mercurie, care se numea Cunuliaton sau „Cei cu glugă”. Acolo a petrecut în liniște, nevoindu-se mai presus de om și păzind toată fapta bună cu multă sârguință. Lui îi plăceau îndeosebi înfrânarea și smerenia, mai mult decât celelalte. Și-a dat seama că săturarea pântecelui gonește privegherea și întreaga înțelepciune. De asemenea, știa că slava deșartă năruiește deplin toate faptele bune. Din acest motiv, David, ca unul care își stăpânea simțurile, s-a străduit foarte să dobândească smerenia cugetului. El a dorit să-l imite pe omonimul său, David cel din vechime, care era cunoscut pentru blândețea lui.

Bucuria prea cuviosului părinte era citirea dumnezeieștilor Scripturi ziua și noaptea. Se minuna nu doar de faptele bune ale sfinților mai dinainte de Lege și după Lege, ci și de cum i-a slăvit Dumnezeu pe aceștia, pentru că L-au slujit și I-au bine plăcut, cum se cuvine.

Părintele David se gândea la cât de minunați i-a făcut Dumnezeu pe sfinții Săi. Într-o zi, s-a înfierbântat atât de tare și s-a umplut inima lui de o atât de mare străpungere, încât s-a suit într-un migdal. Acesta se afla în partea dreaptă a bisericii. S-a așezat pe o creangă a copacului. După cum a putut, și-a construit un mic suport pe care se putea întinde. Astfel a înfăptuit nevoințe pustnicești suprapământești, dovedind perseverență și o mare putere de răbdare. A fost muncit de vânturi, de ploi și zăpezi, ars de căldura soarelui din timpul verii și de alte strâmtorări, fiind chinuit cumplit.

O, ce îngăduire și ce răbdare minunată a avut mult pătimitorul mucenic! Cum a răbdat el atâta pătimire rea! Ceilalți stâlpnici aveau cel puțin întărire, căci stâlpii erau zidiți și stăteau. Când acel stâlpnic dormea, ori își făcea altă lucrare trebuincioasă, stâlpul rămânea nemișcat. Dar David, acest bărbat de diamant, avea doar o creangă de care să se sprijine. Nu avea un loc sigur în care să se odihnească, de care să se sprijine. Nu avea odihnă niciodată, fiind hărțuit de ploi, de vânturi și fiind chinuit cumplit de frigul iernii. Astfel pătimind el, cel cu sufletul răbdător, nu s-a lenevit câtuși de puțin. Niciodată nu s-a moleșit cu sufletul. Nu era niciodată somnoros sau lipsit de vlagă. Când își înălța ochii și gândul către Hristos, Care a fost spânzurat pe un Lemn, simțea că și el poate răbda nevoința în copacul său. Fața lui de înger nu s-a schimbat, nici s-a prefăcut vreodată. Obrajii săi nu și-au pierdut roșeața, ci erau ca de trandafir. Cu adevărat, în acest fericit s-a împlinit

prorocescul cuvânt: „Dreptul ca finicul va înflori și ca cedrul din Liban se va înmulți” (Psalmul 91, 11).

(Sinaxarul mare al lunii iunie, traducere de Dragoș Dâscă, Editura Doxologia, Iași, 2015, pp. 632-633)

Cuviosul David din Tesalonic - sfântul care a trăit într-un migdal

În liniștea pustiului sau în vâltoarea marilor orașe, monahii au căutat un singur lucru - rugăciunea curată, adusă lui Dumnezeu. O rugăciune ce trecea dincolo de barierele personale, o rugăciune ce cuprindea lumea întreagă. Mijloacele prin care s-a încercat realizarea acestui obiectiv au fost numeroase: unii monahi trăiau în morminte sau în templele idolești părăsite, alții au ales uscăciunea deșertului, alții au trăit toată viața pe un stâlp… alții au trăit pe crengile unui copac!

***

După încetarea fenomenului martiric din timpul primelor trei secole, creștinii au căutat noi forme de a-și jertfi viața. Dacă nu se mai putea plăti cu sânge credința, lacrimile, pocăința și asceza au încercat să suplinească jertfa martirică.

Deși au existat monahi și înainte de secolul al IV-lea, înflorirea monahismului, cu precădere în Egipt și în Siria, a avut loc începând cu secolul la V-lea. În liniștea pustiului sau în vâltoarea marilor orașe, monahii au căutat un singur lucru - rugăciunea curată, adusă lui Dumnezeu. O rugăciune ce trecea dincolo de barierele personale, o rugăciune ce cuprindea lumea întreagă. Mijloacele prin care s-a încercat realizarea acestui obiectiv au fost numeroase: unii monahi trăiau în

morminte sau în templele idolești părăsite, alții au ales uscăciunea deșertului, alții au trăit toată viața pe un stâlp… alții au trăit pe crengile unui copac!

Da, avem un exemplu din viața Bisericii, în care ni se vorbește despre un părinte care a trăit o bună parte a vieții sale într-un migdal.

Cuviosul David, pomenit în ziua de 26 iunie, a trăit în secolul al V-lea, în timpul împăratului bizantin Iustinian I, locuind în cetatea Tesalonicului. După o tinerețe petrecută în liniștea mănăstirii închinată Sfinţilor mucenici Teodor şi Mercurie - Cunuliaton, şi-a căutat liniștea după modelul sfinților stâlpnici sirieni. Doar că nu avea un stâlp construit din piatră: „Şi, într-o zi, s-a înfierbântat tare şi s-a umilit inima lui, de aceea, suindu-se într-un migdal, care era în partea dreaptă a bisericii, a rămas pe o creangă a copacului, pe care şi-a făcut un pat mic, cum a putut; şi acolo se pustnicea cu îngăduire şi cu minunată răbdare, muncindu-se de vânturi, de ploi şi zăpezi, arzându-se de căldura soarelui din timpul verii şi de alte strâmtorări chinuindu-se cumplit. Se mişca totdeauna pe creanga copacului şi nu avea odihnă niciodată, muncindu-se de ploi, de vânturi şi chinuindu-se cumplit de zăpadă”.

Timp de mulți ani, migdalul i-a fost casă și masă cuviosului David. Ucenicii îl căutau la tulpina copacului pentru sfat și binecuvântare.

Spre sfârșitul vieții, Sfântul David a primit a locui într-o chilie, mărturisind că timpul petrecut în migdal a fost jertfa lui pentru Dumnezeu, timp de rugăciune pentru întreaga lume.

Ierom. Calinic Costescu: Sfântul cuvios David - comoara Tesalonicului

26 iun, 2021

Cuviosul David a trăit viaţa monahală în prima jumătate a secolului al VI-lea în cetatea Tesalonic. Fusese tuns în mănăstirea închinată martirilor Teodor şi Mercurie, iar la sfârşitul veacului al V-lea şi-a făcut un sălaş lângă un migdal. Acolo a petrecut în nevoinţă şapte decenii, aghiograful spunând că la finalul vieţii putea ţine jăratec în mâini, fără a se răni.

Sfântul cuvios David ajunge în Tesalonic din nordul Mesopotamiei, unde se afla un important centru monahal, și se stabilește în Mănăstirea Sfinților martiri Teodor și Mercurie ce se mai numea și a Cuculiaților din Tesalonic. Numele de Cuculiați dat călugărilor din această mănăstire, de la grecescul Κουκουλλιατῶν sau Κουκουλλατῶν, venea de la felul în care își acopereau capul cu un văl asemănător camilafcei de astăzi, ce acoperea capul și cădea pe umeri.

Iubitor al vieții stâlpnicilor

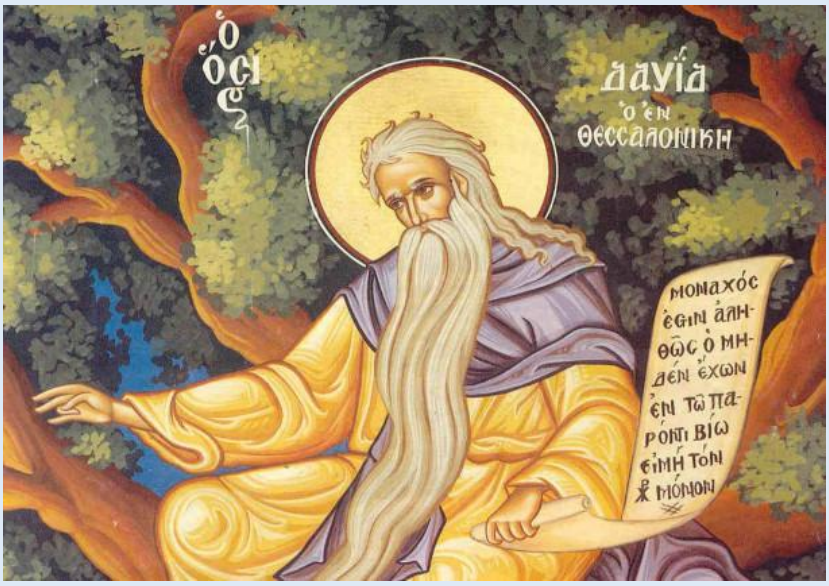

Cuviosul ducea o intensă viață ascetică, pe care nu o lăsa spre vederea din afară, nevoindu-se ziua și noaptea și ferindu-se de laude ca nu cumva să-i fie întunecată calea spre unirea cu Hristos și să i se risipească făptuirea cea bună. Petrecerea timpului în rugăciune, hrănirea din citirea dumnezeieștilor Scripturi l-au făcut pe Sfântul David să își dorească imitarea viețuirii sfinților stâlpnici față de care arăta o deosebită râvnă și evlavie.

Așa se face că, în urma citirii vieților Sfinților Daniil și Simeon stâlpnicii, se canonisește pe sine cu petrecerea în nevoință într-un cuib făcut pe creanga unui migdal, până ce Dumnezeu îi va descoperi voia Sa și va primi umilința sa. Din acest loc și-a înălțat cuviosul David jertfa rugăciunilor și a nevoințelor sale, îndurând vara arșița soarelui, iar gerul și ploaia pe timpul iernii, timp de trei ani. Nu înceta a se ruga și a-i sfătui pe ce-i care-i cereau ajutorul, făcându-se povățuitor al multor creștini care veneau să-l vadă și alergau la ajutorul său. După trei ani de nevoință, i s-a arătat îngerul Domnului care i-a vestit împlinirea canonului, încredințându-l de ascultarea rugăciunilor făcute către Hristos Dumnezeu și prea curata Sa Maică și dându-i ascultare să coboare din migdal și să-și ducă viața mai departe lăudându-L și binecuvântându-L pe Dumnezeu într-o chilie pe care ucenicii săi i-au pregătit-o.

Făcător de minuni

Un tânăr oarecare avea diavol. Acela a venit într-o zi la chilia cuviosului și, stând afară la ușă, striga: „Slobozește-mă, Davide, robule al Dumnezeului celui veșnic, pentru că foc iese din chilia ta și mă arde”. Atunci cuviosul, întinzând mâna prin fereastra sa, a zis, apucându-l pe tânăr: „Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui

Dumnezeu celui viu, îți poruncește ție, duh necurat, să ieși din zidirea Lui!”. Acestea zicând, l-a însemnat pe el cu semnul Sfintei Cruci și îndată a ieșit diavolul, iar omul a rămas sănătos. Și toți cei de față, văzând o minune ca aceea, au slăvit pe Dumnezeu, ca pe Unul care slăvește pe cei care-L slăvesc cu lucruri plăcute Lui.

Altădată, o femeie era cu totul oarbă, suferind rău. Auzind ea de faptele cele minunate pe care cuviosul și minunatul David le săvârșea cu cei care-i cereau ajutorul, a venit la el. Mergând la chilia lui, a căzut la pământ afară de ușă, plângând și zicând cu smerenie acestea: „Robul lui Dumnezeu cel binecuvântat, ajută-mi, urmând bunătatea Stăpânului Hristos. Izbăvește-mă de această muncă mult chinuitoare și-mi dăruiește lumina ochilor cea de bucurie tuturor și cu totul veselitoare”. Sfântul, cu harul ce-l purta într-însul şi ca urmare a rugăciunii acesteia, a vindecat-o pe femeie.

Sfântul a cărui chilie se scălda în flăcări și care a ținut jar în mâini

Din cauza atacurilor barbarilor, zidurile cetății Tesalonicului erau păzite de soldați. Aceștia au zărit într-o noapte niște flăcări mari, în dreptul unde se afla chilia Sfântului David. În momentul acela s-au gândit că barbarii au intrat în cetate și au dat foc chiliei cuviosului, însă în zorii zilei când au ajuns la locul în care focul se zărea au constatat cu uimire că lăcaşul Sfântului David nu pățise nimic. Această minune s-a văzut mult timp și mulți oameni făceau privegheri de noapte lângă zidul cetății pentru a se împărtăși de o astfel de minune.

Întâmplarea se găseşte în cuvintele Avvei Palladie ca răspuns la întrebarea: „Avva, spune-ne nouă cuvânt pentru ce ai ales viața monahală?”, întrebare adresată de Ioan Moshul și Sfântul Sofronie al Ierusalimului.

Sfântul cuvios David era recunoscut pentru felul său de viețuire și pentru înțelepciunea cu care răspundea provocărilor venite din afară, în întreg orașul. Toată viața s-a arătat a fi un adevărat iubitor al păcii. În anul 535, pe când în părțile Tesalonicului se făceau multe jafuri și tâlhării, întrucât cetatea avea la acea vreme doar epitrop, mitropolitul Aristide ia hotărârea să trimită cerere Împăratului Iustinian la Constantinopol pentru rânduirea unui eparh în cetate. În felul acesta, mitropolitul hotărăște să trimită cu această solicitare un om credincios și temător de Dumnezeu care să se înfățișeze înaintea împăratului. Tot poporul și-a îndreptat gândul spre vuviosul David, știindu-l om credincios și drept înaintea lui Dumnezeu.

Astfel, mitropolitul apelează la ajutorul cuviosului David, trimițându-l pe acesta la Constantinopol cu cerere către Împăratul Iustinian. După mulțimea anilor petrecuți în sihăstrie și asceză, cuviosul David a ieșit la lumina soarelui, cu barba până la picioare și părul până la talie, fața strălucitoare ca razele soarelui. Însoțit de doi ucenici ai săi, Theodor și Dimitrie, ajunge la Constantinopol, unde este primit cu cinste. Întâmpinați de împărăteasa Theodora, solii au fost primiți cu onoruri deosebite, cuvenite unui cuvios a cărui faimă ajunsese până în palatul împăratului. Împăratul Iustinian îl invită pe cuvios în clădirea Senatului pentru a face publică cererea cu care venise din Tesalonic. Astfel, sfântul intră ținând în mâini cărbuni aprinși și tămâie, cu care l-a tămâiat pe împărat și întreg poporul ce era de față. Acest fapt minunat i-a uimit pe toți, iar împăratul îi aprobă cererea de restabilire a eparhului de Tesalonic.

Întorcându-se la Tesalonic, cuviosul apucă să mai vadă orașul din depărtare, dându-și sufletul în mâna lui Dumnezeu pe corabia ce tăia valurile Golfului Termic, înainte de a ajunge la țărmul orașului, astfel lăsând pace și liniște în urma sa, prin minunea făcută în fața împăratului.

Descoperirea sfintelor moaște

La aproape 150 de ani după trecerea la Domnul a cuviosului David - nevoitorul din migdal, așa cum era cunoscut din tradiție, starețul de pe atunci Dimitrie, al Mănăstirii Aproiton, văzând evlavia multor creștini față de cuviosul David, a vrut să deschidă mormântul sfântului pentru a lua moaștele, însă voia sfântului s-a arătat a fi alta. Pentru că piatra ce acoperea mormântul s-a spart atunci când au vrut să deschidă mormântul, toți au înțeles că voia sfântului este să rămână neatins. Astfel, moaștele Sfântului Cuvios David au rămas neatinse până în timpul cruciadelor.

În perioada stăpânirii latine a Tesalonicului (1204-1222), racla cu sfintele moaște a fost dusă în Apus, în 1236 ajungând în Pavia, iar în 1965 mutată la Milano, de unde a fost adusă pe 16 septembrie 1978 înapoi în Tesalonic, împreună cu moaștele Sfântului mare mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir, de către vrednicul de pomenire mitropolit Pantelimon al II-lea al Tesalonicului.

Astăzi, racla cu sfintele moaște ale Sfântului cuvios David se păstrează într-un paraclis din interiorul bisericii cunoscutei Mănăstiri a Sfintei Teodora din Tesalonic, iar pomenirea sa de peste an se face la 26 iunie.

Cătălin Acasandrei - Cuviosul David din Tesalonic - stâlpnicul care „și-a făcut cuib” într-un migdal

În fiecare an, pe 26 iunie, Biserica Ortodoxă îl prăznuieşte pe cuviosul David din Tesalonic. Iată șapte lucruri mai puțin cunoscute despre sfântul care a trăit ani de zile pe o creangă de migdal:

1. Sfântul cuvios David s-a născut în secolul al V-lea, în timpul împăratului bizantin Iustinian I și a trăit în orașul Tesalonic din Grecia.

2. A renunțat la toate bunurile materiale si la averile pe care trebuia să le moștenească și s-a călugărit de tânăr la Mănăstirea Sfinților mucenici Teodor și Mercurie, care se mai numea Cunuliaton sau „a celor cu glugă”.

3. Citea mereu Scripturile, postea, se ruga zi şi noapte şi admira viaţa Sfântului Simeon Stâlpnicul şi răbdarea Sfântului Daniil Stâlpnicul.

4. Dorind să îi urmeze pe acești mari sfinţi ai Bisercii, s-a urcat într-un migdal și și-a făcut „cuib” pe o creangă a copacului, promițând să nu coboare de acolo decât după trei ani, îndurând vântul, ploile, zăpezile și căldura.

5. Din acel loc predica Evanghelia, sfătuindu-i și alinându-i pe cei care veneau la el. Pentru viața sa curată a primit darul de a izgoni diavolii și de a-i vindeca pe cei bolnavi.

6. Chemat la Constantinopol în fața împăratului Iustinian pentru a fi numit eparh al Tesalnicului, Sfântul David și-a pus în palme cărbuni aprinşi şi tămâie şi a tămâiat timp de o oră fără să se rănească la mâini.

7. Spre sfârșitul vieții a locuit într-o chilie modestă din apropierea Tesalonicului. A trecut la cele veşnice în anul 540.

Radu Alexandru - Sfinţii dendriţi, nevoitorii în copac

În monahismul răsăritean, viaţă pustnicească a îmbrăcat de-a lungul timpului forme diverse. Astfel, istoricul bisericesc Evagrie Scolasticul ne vorbeşte despre eremiţii păstori sau "păscători" care nu aveau domiciliu fix.

Un alt grup al nevoitorilor era cel al "staţionărilor" care rămâneau în picioare în aer liber. Un mod deopotrivă de aspru de apărare a singurătăţii era acela al stiliţilor sau stâlpnicilor. Când, o dată cu trecerea veacurilor, locurile propice vieţii eremitice devin din ce în ce mai rare, atunci zăvorâţii se încuie într-o cihlie.

Tot o cale aparte de nevoinţă o întâlnim în vieţile sfinţilor dendriţi, locuitorii în copac.

Tradiţia nevoinţei în copac este atestată de o serie de scrieri aghiografice şi de reprezentări iconografice. Numele generic "dendriţi" dat acestor sfinţi are la baza cuvântul grecesc "dendro" care însemna "copac".

Dendritismul este văzut ca precursor al celorlalte forme de ascetism. Ca şi practică ascetică, dendritismul pare se fie de origine siriacă. Sfinţii dendriţi nu erau complet izolaţi de societate. Mai mult, viaţa în copaci apare ca fiind în viaţa multor sfinţi dendriţi drept o formă temporară de nevoinţă.

Această practică ascetică este parcă o continuare în viaţa Bisericii a episodului biblic în care Zaheu vameşul, Îl întâlneşte pe Mântuitorul. Acest păcătos a avut o mare dorinţă de a vedea pe Iisus, şi nu din simplă curiozitate, ci pentru că simţea nevoia să-şi schimbe viaţa, deşi nu ştia exact cum, dar trebuia să încerce ceva... Şi iată că Zaheu îşi dă seama că mulţimea este un obstacol pentru el, şi pentru a-L vedea pe Iisus trebuie să facă două lucruri: întâi, să se desprindă de mulţime, iar al doilea să urce în acel sicomor. Precum odinioară Zaheu, sfinţii dendriţi au ales copacul ca loc de nevoinţă, atât pentru a se "desprinde de lume", cât şi pentru "a-L contempla" în chip duhovnicesc pe Mântuitorul Hristos.

Sfântul David din Tesalonic

Sfântul David din Tesalonic este cel mai cunoscut reprezentant al sfinţilor dendriţi. Ştim din textele epocii, mai precis dintr-o omilie a împăratului Manuel al II-lea Paleologul, că Sfântul David a trăit în secolul al VI-lea la Tesalonic.

Practica ascetică şi-a început-o petrecându-şi trei ani într-un migdal. Aici va îndura ploile, zăpezile, căldura şi alte strâmtorări cu multă răbdare timp de trei ani, până când îngerul Domnului îi va cere să se nevoiască într-o chilie.

Pentru viaţa sa curată a primit darul de izgoni pe diavoli şi de a vindeca pe bolnavi.

Sfântul David din Tesalonic a fost delegat de locuitorii oraşului să meargă la Constantinopol să ceară sprijinul împărătesei Teodora, soţia lui Iustinian, în fa-

voarea locuitorilor oraşului. Sfântul devine o figură celebră a timpului său, impresionând pe împărat care acorda toate drepturile cerute de el ca sol al tesalonicenilor, iar în călătoria de întoarcere acesta moare (540).

Moaştele sale se află în prezent în Mănăstirea Sfintei Teodora din Tesalonic. Sfântul David din Tesalonic este prăznuit pe 26 iunie.

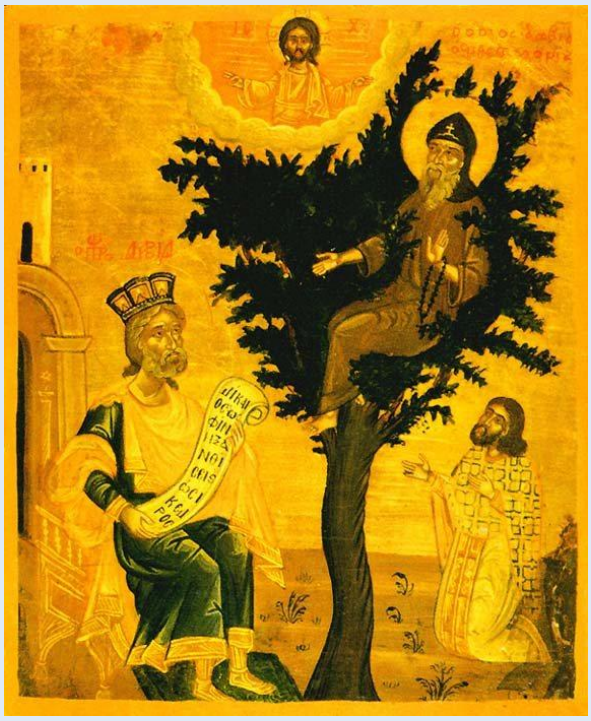

Studiind iconografia cuviosului David din Tesalonic în întreg spaţiul bizantin (exceptând ilustraţia de manuscris), se constată că sfântul apare cu predilecţie în secolul al XIV-lea la biserica Sfântul Ilie din Tesalonic, unde se păstrează în pronaos, precum şi la mănăstirea Chora din Constantinopol, unde reprezentarea lui are ca sursă iconografică Sinaxarul Constantinopolitan (Konstantinos A. Hara-lampidis).

Iconografia lui are ca model iconografia sfinţilor stâlpnici (Paul A. Underwood), iar prezenţa lui în Tesalonic şi Constantinopol se datorează biografiei lui atât de spectaculoase.

Tot ca element iconografic apare şi la Katholikon-ul Schimbării la Faţă de la Marea Meteora (1484), pictura aparţinând atelierului de Kastoria.

Sfântul Maro Dendritul

Viaţa Sfântului Maro Dendritul a fost scrisă de către episcopul Ioan al Efesului. Sfântul Maro a trăit într-un copac în apropiere de locul în care fratele său, Avram, se nevoia ca stâlpnic.

După ce fratele său a trecut la cele veşnice, Sfântul Maro a părăsit copacul nevoindu-se pe stâlp.

Sfântul Maro a primit de la Dumnezeu darul facerii de minuni.

Este prăznuit pe 4 februarie.

Sfântul Tihon de Kaluga

În tinereţea sa, a primit tunderea în monahism la mănăstirea Tchoudov din Moscova, însă dând curs dragostei sale pentru singurătate, s-a retras în pustnicie. A trăit în ascetism într-o pădure deasă, pe malul răului Vepreika, în scorbura din trunchiul unui copac.

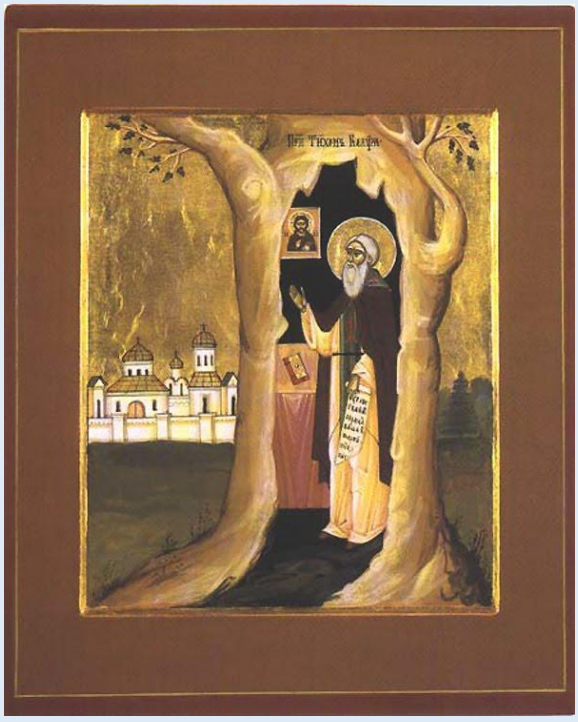

În timpul unei partide de vânătoare, prinţul Vasile Vladimirski a mers la Sfântul Tihon cerându-i acestuia să părăsească proprietatea sa. Prinţul a ridicat arma împotriva pustnicului, însă mâna acestuia a paralizat. A primit vindecare prin rugăciunile Sfântului Tihon.

Încredinţându-se de sfinţenia vieţii pustnicului, prinţul l-a rugat pe acesta să rămână în acel loc făgăduindu-i ajutorul în vederea construirii unei mănăstiri.

Sfântul Tihon a construit aşezământul monahal unde a şi vieţuit până la o vârstă înaintată.

Sfântul Tihon a trecut la cele veşnice în anul 1492. Trupul sfântului a fost înmormântat în biserica mănăstirii pe care a întemeiat-o.

Radu Alexandru - Biserica Sfântul David din Tesalonic

Sfântul cuvios David este sărbătorit pe 26 iunie. S-a născut în Tesalonic şi a trăit în secolul al VI-lea. Sfântul cuvios David s-a călugărit de tânăr în Mănăstirea "Sfinţilor mucenici Teodor şi Mercurie”. După un timp şi-a făcut din creanga unui migdal loc de pustnicie. Aici va îndura ploile, zăpezile, căldura şi alte strâmtorări cu multă răbdare timp de trei ani, până când îngerul Domnului îi va cere să se nevoiască într-o chilie.

Pentru viaţa sa curată a primit darul de izgoni pe diavoli şi de a vindeca pe bolnavi.

Biserica Sfântul David este situată pe strada Sfânta Sofia din Tesalonic, în cartierul Epimenidou (Kastra). Acest locaş de cult este tot ceea ce s-a mai păstrat din cel mai vechi aşezământ monahal din acest oraş, Mănăstirea proroculuiZaharia sau Mănăstirea Latomu (a tăietorilor de piatră - de la resursele de piatră existente în zonă).

Această biserică este renumită în întreaga lume creştină pentru mozaicul pe care îl păstrează, unul dintre cele mai vechi în oraş, ce înfăţişează viziunea proroculuiIezechiel în care apar simbolurile celor patru evanghelişti.

Amintim faptul că începând cu anul 1921 aceast locaş de cult a fost închinat Sfântului David din Tesalonic deşi nu are nici o legătură istorică cu viaţa sfântului.

Potrivit tradiţiei, Teodora fiica împăratului Roman Galeriu Maximian (305-311) ar fi ordonat ca pe acest loc să fie construită o baie romană, pentru ca ea să-şi poată exercita în secret credinţa creştină în acest loc. Tot ea ar fi ordonat ca edificiul să fie decorat cu un mozaic al lui Hristos. Încă din acea perioadă mozaicul a fost însă acoperit cu o piele de bivol, pentru a nu fi văzut de tatăl ei, care era ostil creştinismului.

În timpul perioadei iconoclaste (726-843) pe acest loc a fost construită o mănăstire închinată proorocului Zaharia. În toată această perioadă mozaicul ar fi rămas ascuns. În urma unui cutremur petrecut între anii 813 -820, se pare că mozaicul Hristos a fost descoperit. Astfel mănăstirea a fost închinată Mântuitorului Hristos.

Informaţia provenind din "tradiţie" împreună cu informaţiile de natură arheologică indică faptul că biserica a fost construită pe ruinele unei băi romane, la sfârşitul secolului al V-lea, în calitate de catolicon al Mănăstirii închinate iniţial proorocului Zaharia. Planul locaşului era în formă de cruce greacă înscrisă cu o absidă semi-circulară la capătul estic. Tot în aceeaşi perioadă altarul a fost decorat cu mozaic şi picturi în frescă.

La jumătatea secolului al XII-lea biserica a fost restaurată şi redecorată cu fresce de înaltă ţinută artistică specifice artei din perioada comnenilor. Dintre acestea s-au mai păstrat frgmente din scenele ce înfăţişează Naşterea Domnului, Botezul, Întâmpinarea Domnului şi Schimbarea la Faţă. De asemenea, s-au păstrat şi fragmenete de frescă datând din secolul al XIV-lea.

În timpul perioadei otomane, posibil începând cu secolul al XVI-lea, biserica a fost trasnformată în moschee, primind numele Suluca Camii (Moschea Apei), după un izvor aflat în apropiere. Cu această ocazie partea de vest a fost demolată, iar aco-perişul schimbat, iar în interior zidurile au fost zugrăvite.

Mozaicul - unul dintre cele mai reprezentative exemple ale artei creştine timpurii - înfăţişează viziunea lui Iezechel, o teofanie simbolizând triumful lui Hristos. Mozaicul se găseşte în conca absidei. Din punct de vedere stilistic acesta reflectă tradiţia artistică greco-romană.

Hristos apare aşezat pe un curcubeu, înconjurat de aureolă, între simbolurile celor patru evanghelişti. Tânăr, fără barbă, înveşmântat în purpura, aşa cum trebuie să fie

Stăpânul lumii, el ridică mâna dreaptă după gestul oratorului antic şi ţine în mâna stânga un volumen desfăşurat, cu un text inspirat din două versete ale lui Isaia (XXV, 9-10). Dedesubt, un dâmb din care izvorăsc "cele patru fluvii" ale Raiului este înconjurat de râul Iordan.

Identitatea celor două personaje care încadrează scena este nesigură: cel din stânga stă încovoiat şi ţine amândouă mâinile ridicate în semn de mirare; cel din dreapta este aşezat într-o atitudine mai calmă. Despre primul s-a crezut mai degrabă că ar fi Iezechiel şi nu Isaia, iar al doilea Avacum sau Zaharia, patronul capelei.

Comparaţia între acest mozaic şi acela din biserica Santa Pudenziana de la Roma (începutul secolului al V-lea) arata în ce fel Răsăritul bizantin şi Apusul latin au elaborat imagini deosebite ale măreţiei divine, care reprezenta şi într-o parte şi în cealaltă tema privilegiată a absidei.

Subiectele sunt extrase din descrierile lăsate de proroci în Vechiul Testament (Iezechiel şi 15 Isaia) şi în Apocalipsă. Dar chipul lui Hristos mai păstrează încă ceva din prospeţimea şi farmecul modelelor elenistice. Totuşi el a căpătat un aer nou de gravitate concentrată, pur bizantină, care ne îndeamnă să credem că este vorba despre o operă mai recentă decât Bunul Păstor din mausoleul Gallei Placidia de la Ravenna, cu care se înrudeşte sub mai multe aspecte.

În 1921 monumentul a fost restituit Bisericii Ortodoxe şi închinat Sfântului David din Tesalonic. Faimosul mozaicul a fost descoperit în 1927 iar picturile murale în 1972-1975. După cutremurul din 1978 în biserica au avut loc ample lucrări de restaurare şi conservare.

Mănăstirea Sfintei cuvioase Teodora - Tesalonic, Grecia

În biserica mănăstirii, în pronaos, se păstrează moaştele Sfintei Teodora din Tesalonic şi moaştele cuviosului David al Tesalonicului.

Mănăstirea Sfintei Teodora se află în centrul oraşului Tesalonic, în apropierea pieţei Aristotel, pe strada ce duce către biserica „Sfânta Sofia”. Mănăstirea funcţionează drept cămin pentru monahii din Grecia şi din celelalte ţări ortodoxe ce studiază Teologia la „Tesalonic”.

În biserica mănăstirii, în pronaos se păstrează moaştele Sfintei Teodora din Tesalonic.

Sfânta Teodora s-a născută în insula Eghina, din părinţi dreptcredincioşi, în perioada iconoclastă, în vremea împăratului Mihail al II-lea Valvos (820-829). La îndemnul părinţilor, s-a căsătorit la vârsta potrivită şi a născut o fiică. După aceea, din cauza năvălirii barbarilor, s-a mutat în cetatea Tesalonic, unde și-a crescut fiica purtând mare grijă de curăția sufletului ei și făcând-o mireasa lui Hristos.

După moartea soţului ei, Sfânta Teodora a mers în mănăstire alături de fiica sa şi a primit tunderea în monahism. A avut o viaţă îmbunătăţită, încât, nu numai în viaţă, ci şi după moartea sa multe minuni a făcut.

După câţiva ani de la trecerea la Domnul a fost descoperit în chip minunat trupul său neatins de stricăciune şi răspândind bună mireasmă.

Cinstitele moaşte ale Sfintei Teodora se păstrează astăzi în Tesalonic, în mănăstirea închinată ei.

În curtea mănăstirii se găseşte şi izvorul Sfintei Teodora, a cărui apă este cunoscută ca tămăduitoare.

***

Tot în aceeaşi biserică se află şi moaştele cuviosului David din Tesalonic. Acest sfânt s-a născut la Tesalonic şi s-a nevoit mai întâi în mănăstirea Sfinţilor mucenici Teodor şi Mercurie, cea numită Kukuliaton, din apropierea cetăţii Tesalonicului.

El s-a nevoit vreme de trei ani într-un migdal. Mai apoi, el şi-a continuat nevoinţele într-o chilie pe care şi-a zidit-o sub acel migdal.

S-a strămutat la cereştile locaşuri la anul 540.

După dorinţa sa, trupul cuviosului a fost îngropat în Mănăstirea Aproiton.

Sfintele sale moaşte au rămas în locul în care au fost depuse, până în epoca cruciadelor.

În vremea stăpânirii casei de Montferrat asupra Tesalonicului (1204-1222), sfintele sale moaşte au fost mutate în Italia, iar în 1236 sunt consemnate ca găsindu-se la Pavia, unde au şi rămas până în anul 1967.

În cele din urmă, sfintele moaşte ale cuviosului David au fost mutate în Tesalonic, fiind aşezate în biserica mănăstirii Sfintei Teodora la data de 16 septembrie 1978.

Numeroşi pelerini vin zilnic la Mănăstirea „Sfânta Teodora" pentru a se închina cinstitelor moaşte ale Sfintei Teodora şi ale Sfântului David din Tesalonic.

Vezi şi Mănăstirea „Sfânta Teodora din Tesalonic" (Galerie foto)

https://doxologia.ro/locuri-sfinte/manastirea-sfanta-teodora-din-tesalonic-galerie-foto

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

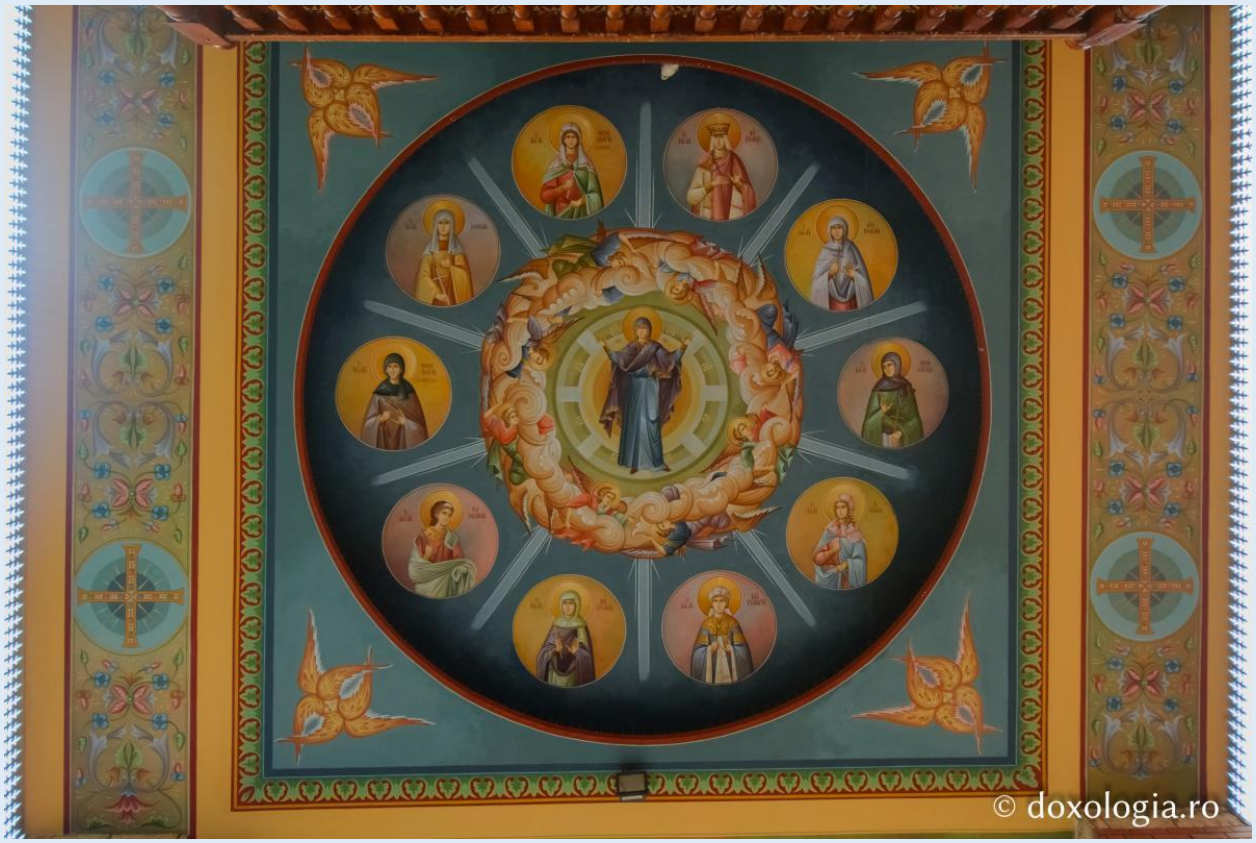
© doxologia.ro

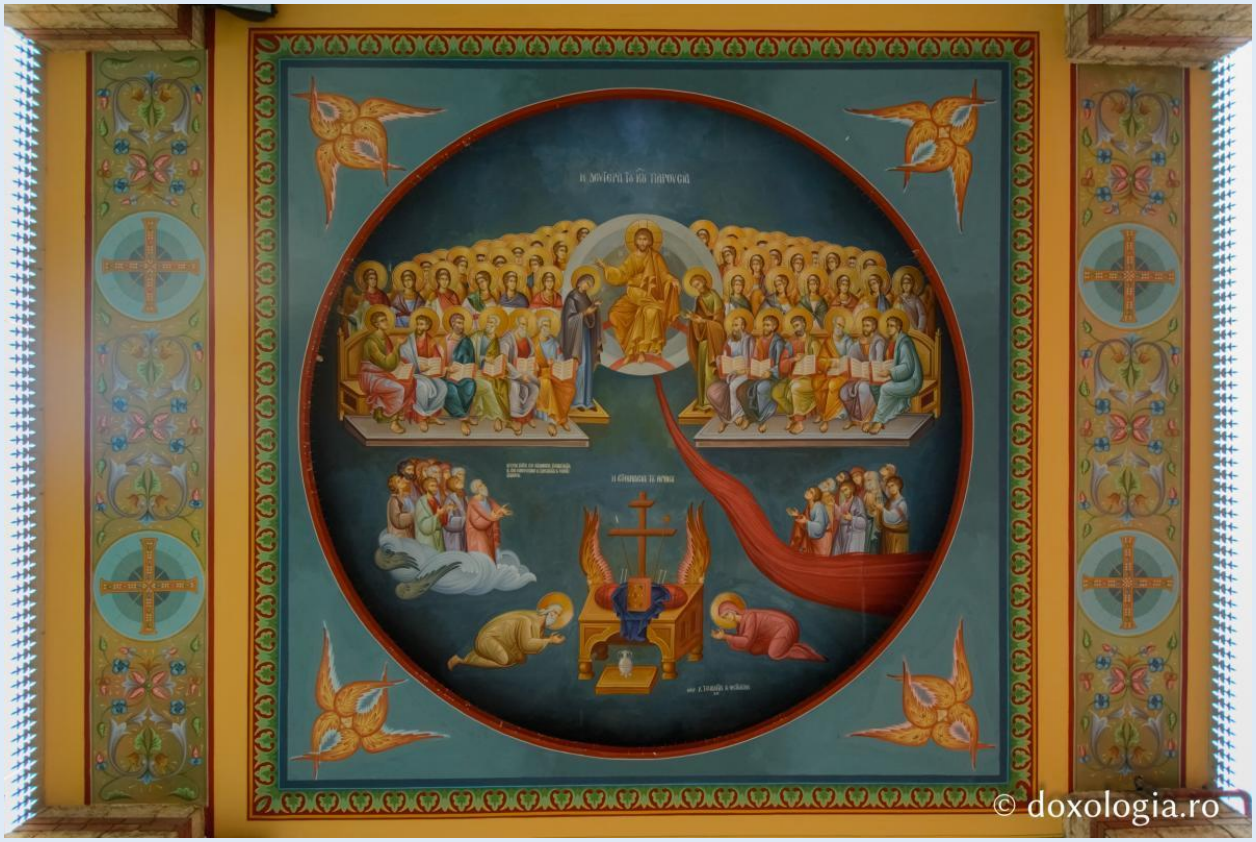
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

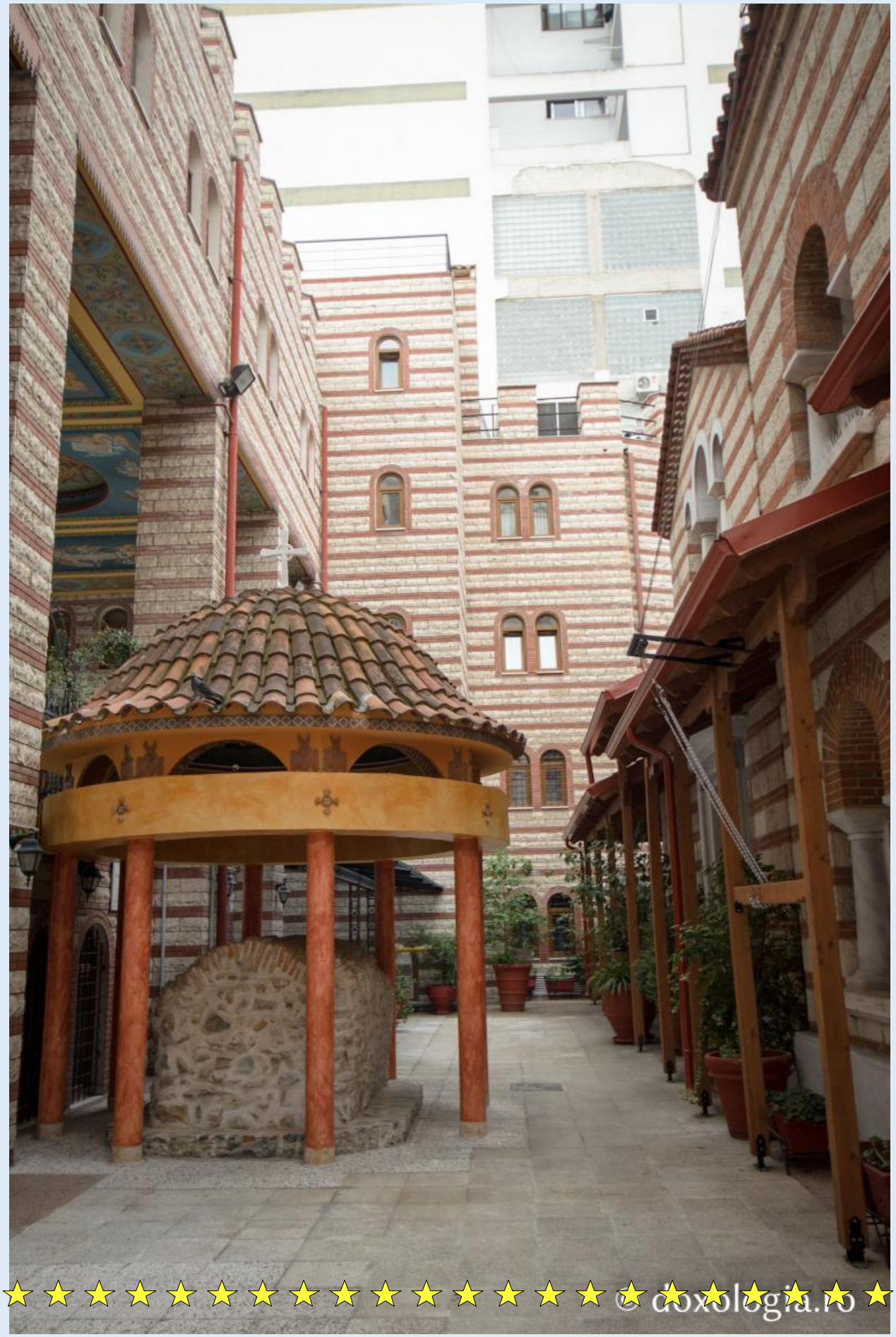
© doxologia.ro

© doxologia.ro

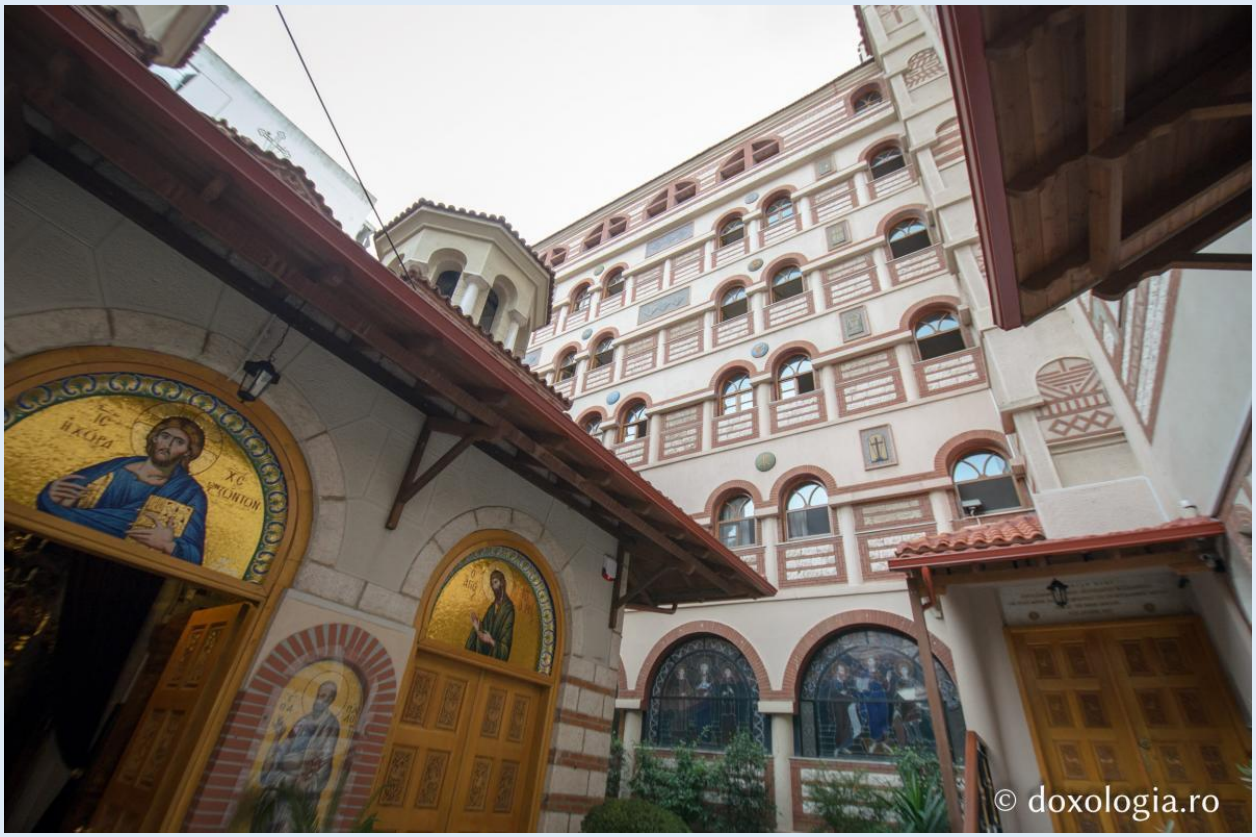
© doxologia.ro

© doxologia.ro

ΙΣ
ΧΣ
Η ΧΩΡΑ
ΤΩΝ ΖΩΝΤΩΝ
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

ΔΑΥΙΔ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΕΝ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

ΣΥΜΕΩΝ
ΣΤΥ ΛΙΤΗΣ
Κλίμα
ΚΟΣ
© doxologia.ro

Κλίμα
ΚΟΣ
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Η ΑΓΙΑ ΘΕΟΔΩΡΑ
5 €
© doxologia.ro

Popas la Biserica Osios David din Tesalonic (galerie foto)

Zidită în veacul al V-lea, Biserica Osios David este vestită pentru mozaicul din absida centrală ce reprezintă Vedenia lui Iezechiel. Pe lângă faimosul mozaic, în biserică mai găsim fresce din secolul al XII-lea, exemple autentice de iconografie din perioada bizantină.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

4
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

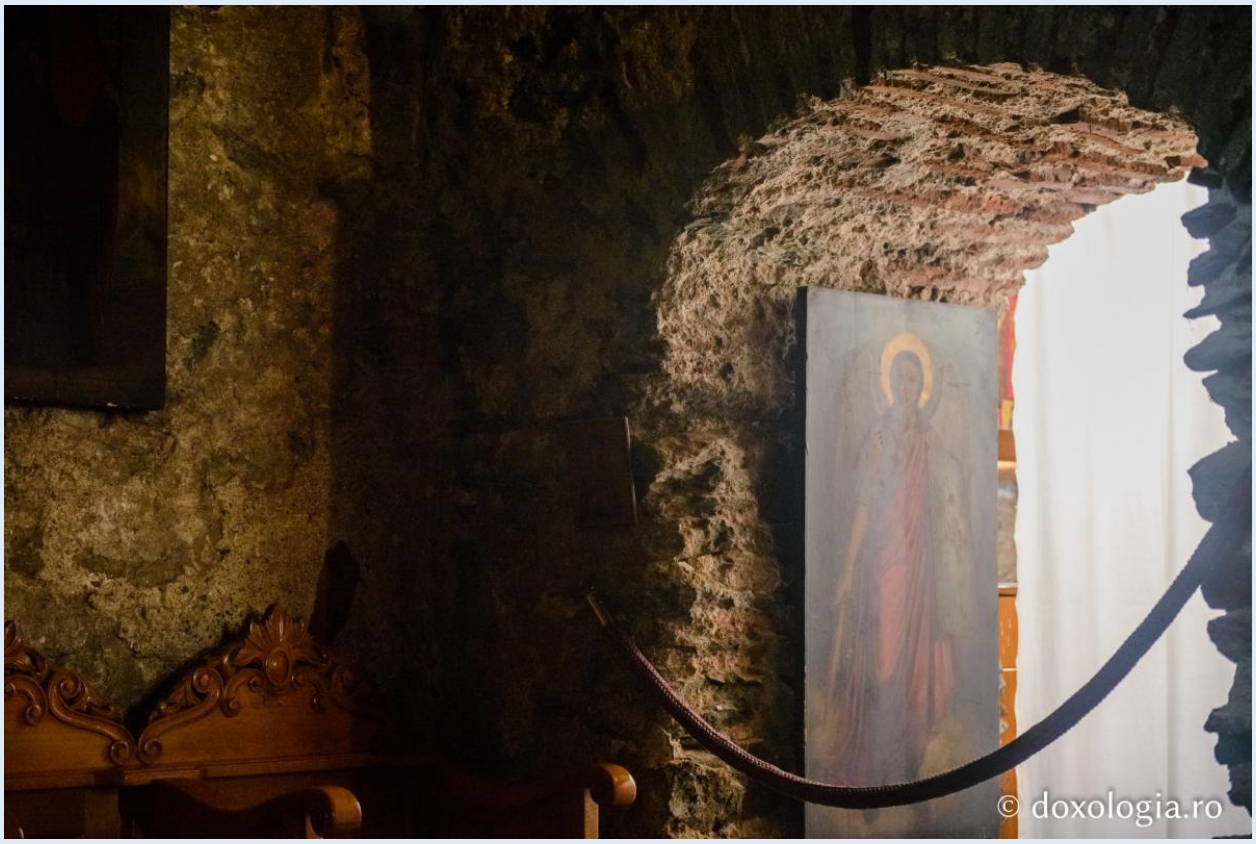
© doxologia.ro

Icoane

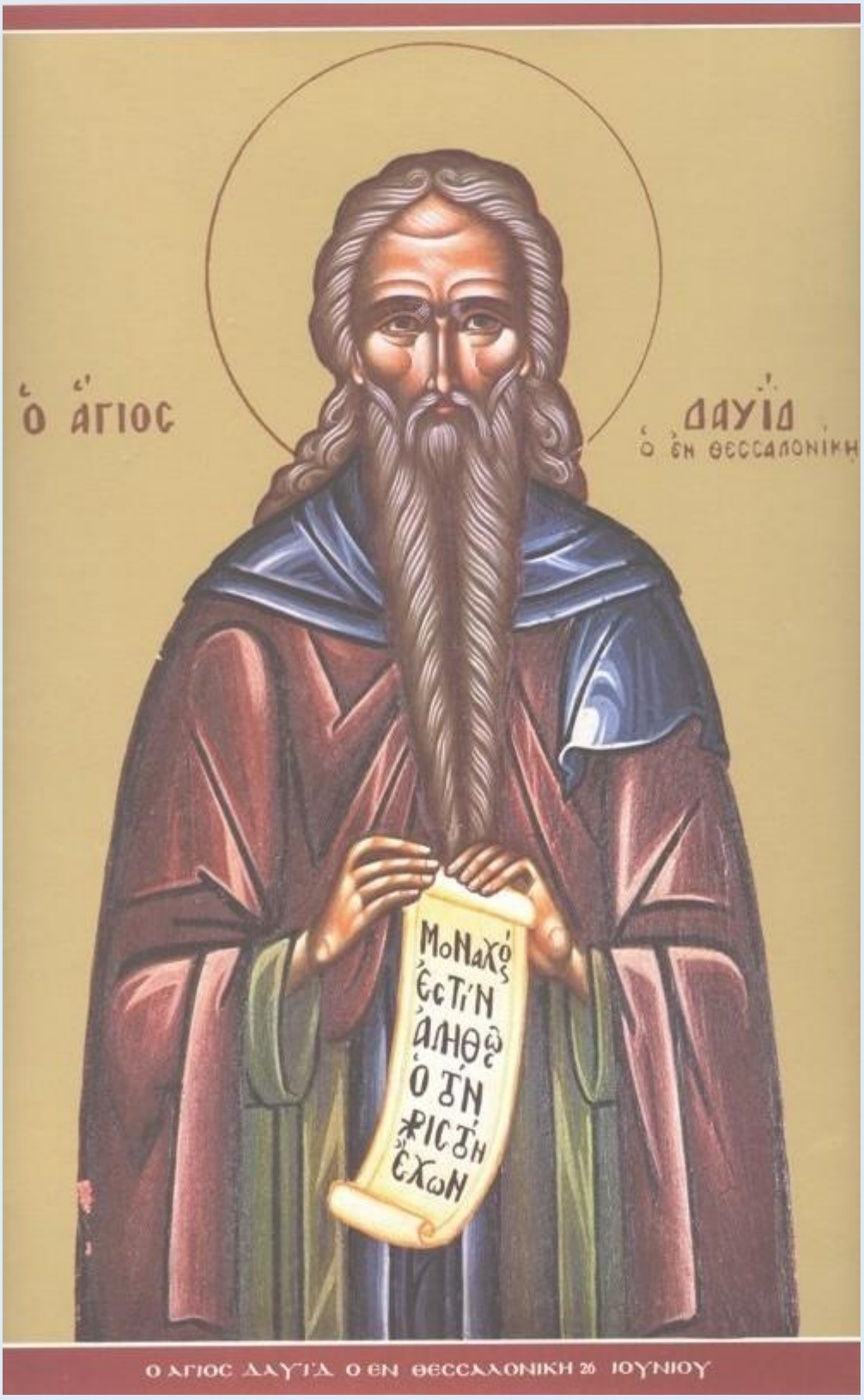
Ο ΑΓΙΟΣ
ΔΑΥΙΔ
Ο ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΜΟΝΑΧΟΣ
ΕΣΤΙΝ
ΑΛΗΘΩΣ
Ο ΤΗΝ
ΧΡΙΣΤΗΝ
ΕΧΩΝ
Ο ΑΓΙΟΣ ΔΑΥΙΔ Ο ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 20 ΙΟΥΝΙΟΥ

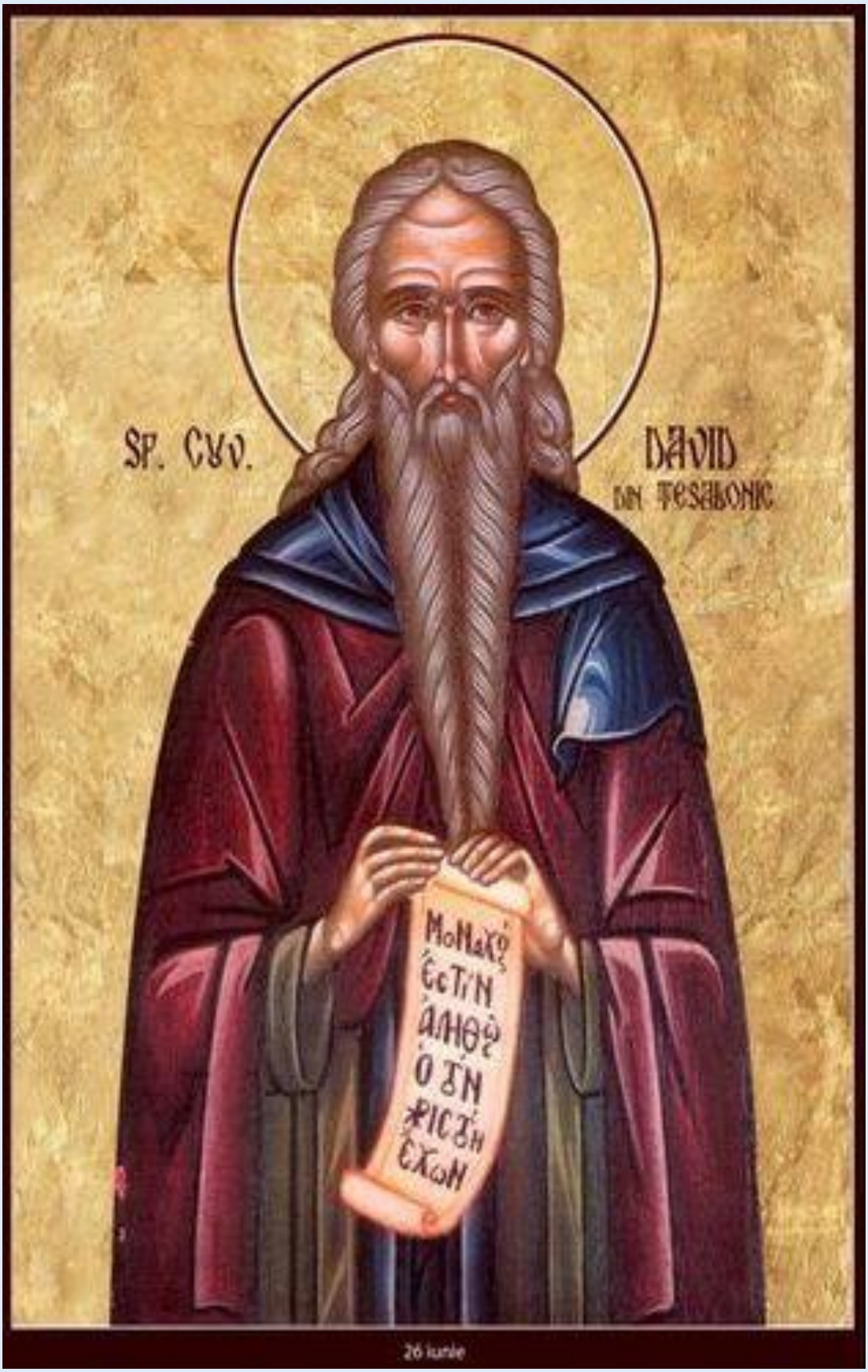
SF. CUV.
DAVID
DIN TESALONIC
26 iunie

SFÂNTUL
CUVIOS
DAVID
DIN TESALONIC
ΜΟΝΑΧΟΣ
ΕΣΤΙΝ
ΑΛΗΘΩΣ
Ο ΤΗΝ
ΧΡΙΣΤΗΝ
ΕΧΩΝ

26 iunie

Ο ΑΓΙΟΣ
ΔΑΥΙΔ
ΜΟΝΑΧΟΣ ΕΣΤΙΝ
ΑΝΗΡ ΟΣΤΙΣ
ΕΧΩΝ ΕΝ ΕΑΥΤΩ
ΤΗΝ ΒΙΩΤΙΚΗΝ
ΜΟΝΟΝ

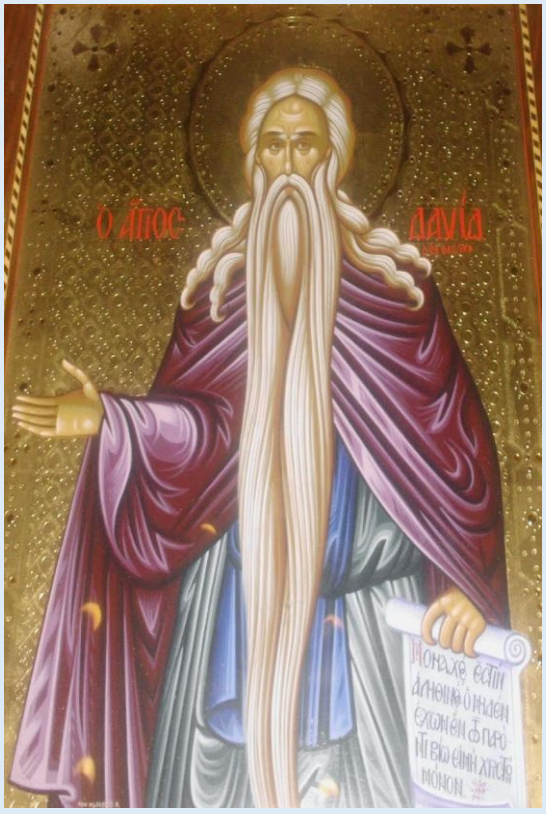
Ο ΑΓΙΟΣ
ΔΑΥΙΔ
ΜΟΝΑΧΟΣ ΕΣΤΙΝ
ΑΝΗΡ ΟΣΤΙΣ
ΕΧΩΝ ΕΝ ΕΑΥΤΩ
ΤΗΝ ΒΙΩΤΙΚΗΝ
ΜΟΝΟΝ

ΔΑVΙΔ

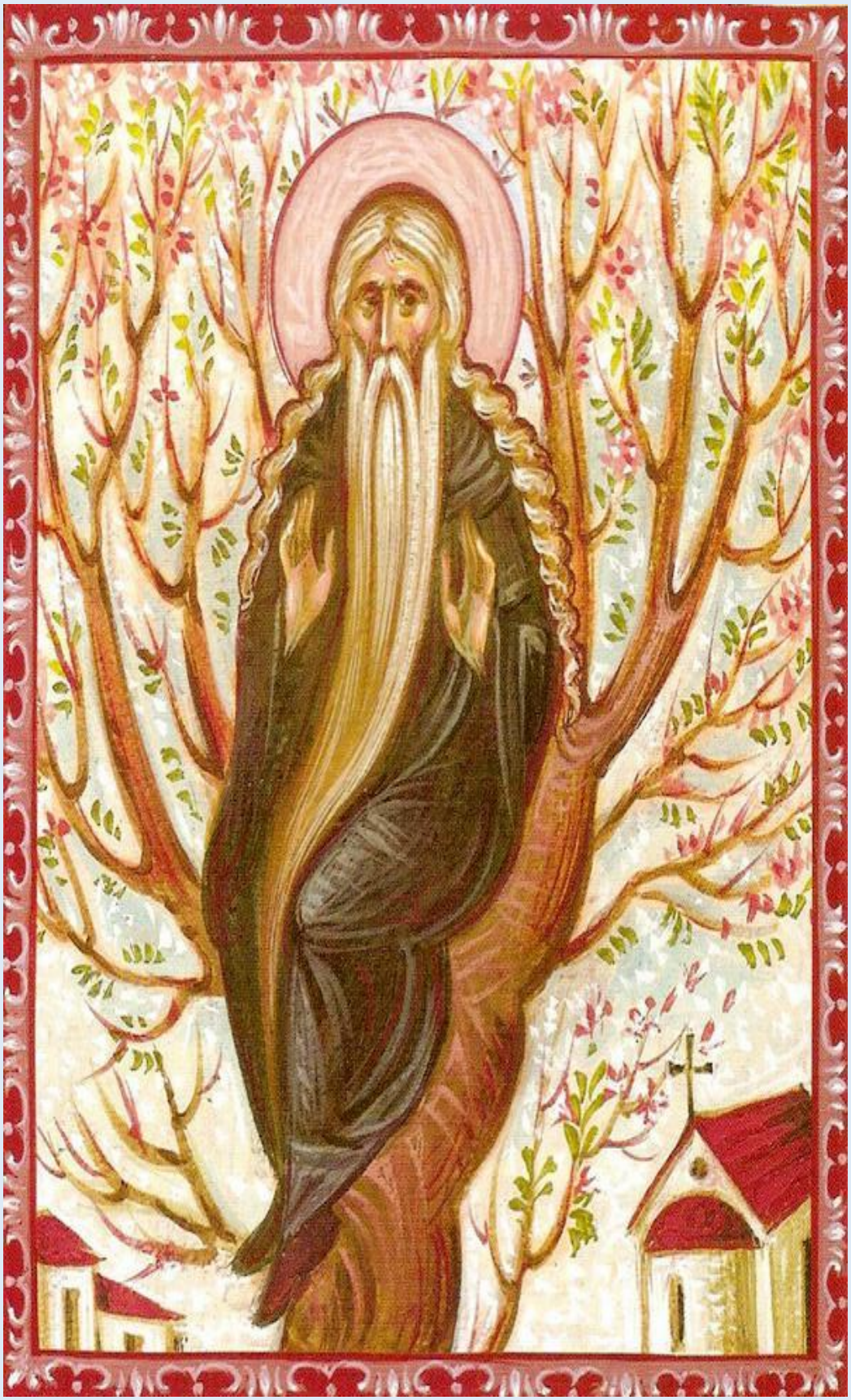

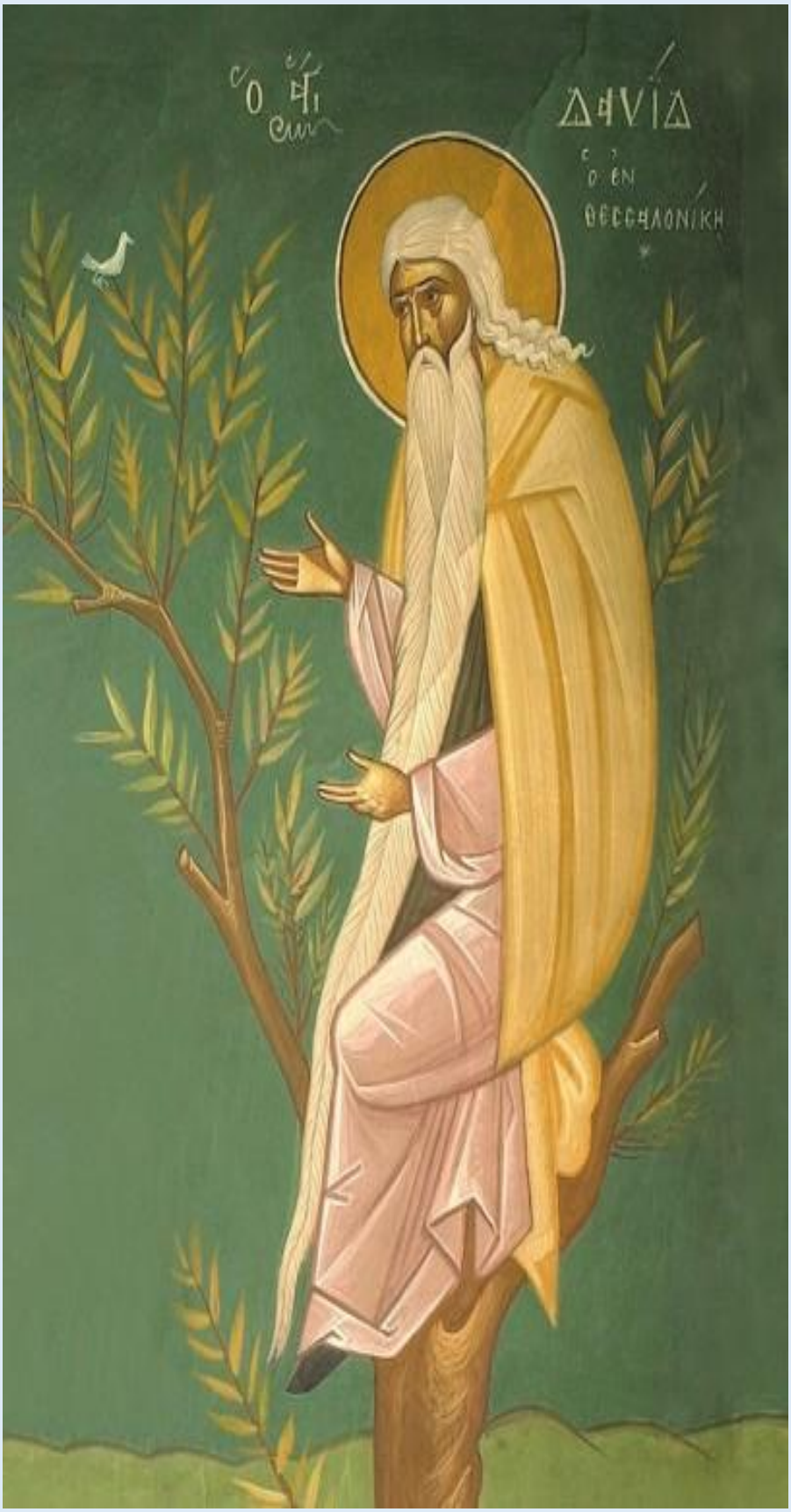
ΔΗΝΙΔ
Ο ΕΝ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΟΙΚΩΝΒΣΕΛ
ΘΩΝΤΟΥΘΥ
ΚΑΙΔΕΣΠΟΤ
ΕΥΞΑΙΡΕΠΟ
ΩΣΤΩΝΚΑΚΩ
ΕΥΡΕΙΝΑΥΣΙ
ΒΙΟΤΙΚΑΠΑΙ
ΑΠΟΤΡΕΓΒΑ
ΡΟΣ

Fresca din Biserica Sfânta Teodora, Tesalonic

Sfintele moaşte se află în Biserica Sfânta Teodora, Tesalonic

Ὁ ἅγιος
Δαυὶδ
Μοναχὸς ἐστὶν
ἀληθινῶς ὁ μηδὲν
ἔχων ἐν τῷ παρόντι βίῳ εἰμὴ Χριστὸν
μόνον.
http://dositeea.blogspot.ro
Sf. Cuv. David din Tesalonic

Ὁ ὅσιος Δαυίδ
ὁ ἐν Θεσ Σαλονίκῃ
Sf. Cuv. David din Tesalonic
http://dositeea.blogspot.ro

http://dositeea.blogspot.ro
Sf. Cuv. David din Tesalonic

DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv.
David
din Tesalonic
ΜΟΝΑΧΟΣ
ΕΓΩΝ ΑΛΗ-
ΘΩΣ Ο ΜΗ-
ΔΕΝ ΕΧΩΝ
ΕΝ ΤΩ ΠΑ-
ΡΟΝΤΙ ΒΙΩ
ΕΙΜΗ ΤΟΝ
ΜΟΝΟΝ

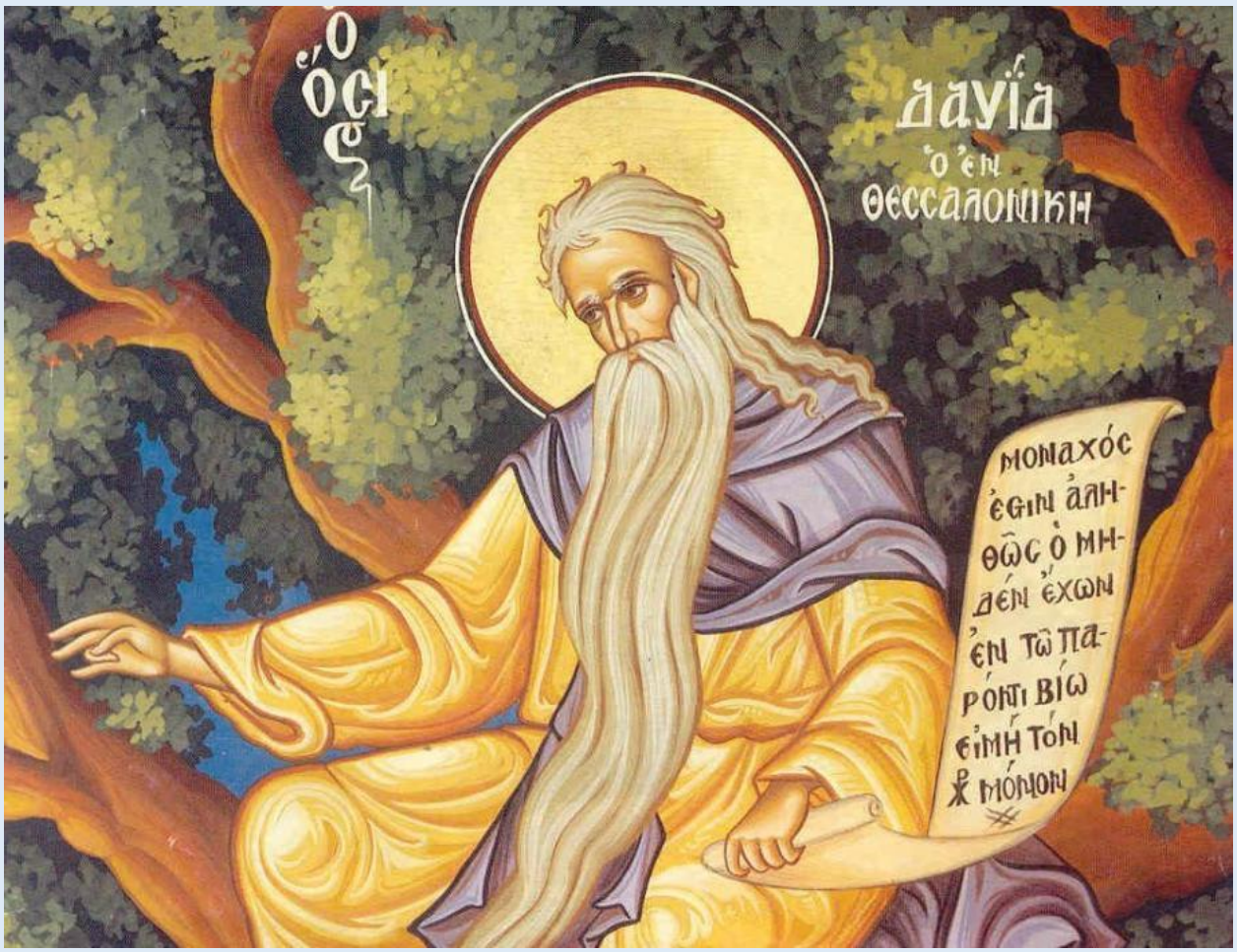
Ὁ ὅσιος
Δαυΐδ
ὁ ἐν
Θεσσαλονίκη
ΜΟΝΑΧΟΣ
ΕΓΩΝ ΑΛΗ-
ΘΩΣ Ο ΜΗ-
ΔΕΝ ΕΧΩΝ
ΕΝ ΤΩ ΠΑ-
ΡΟΝΤΙ ΒΙΩ
ΕΙΜΗ ΤΟΝ
ΜΟΝΟΝ

Știați că...
Sfântul David din Tesalonic a trăit mulți ani pe o creangă de migdal?
S-a așezat pe o creangă a copacului și a construit un mic suport pe care se putea întinde. Astfel a înfăptuit nevoințe pustnicești suprapământești, dovedind perseverență și o mare putere de răbdare. A fost muncit de vânturi, de ploi și zăpezi, ars de căldura soarelui din timpul verii și de alte strâmtorări, fiind chinuit cumplit.
portal ortodox
DOXOLOGIA.ro

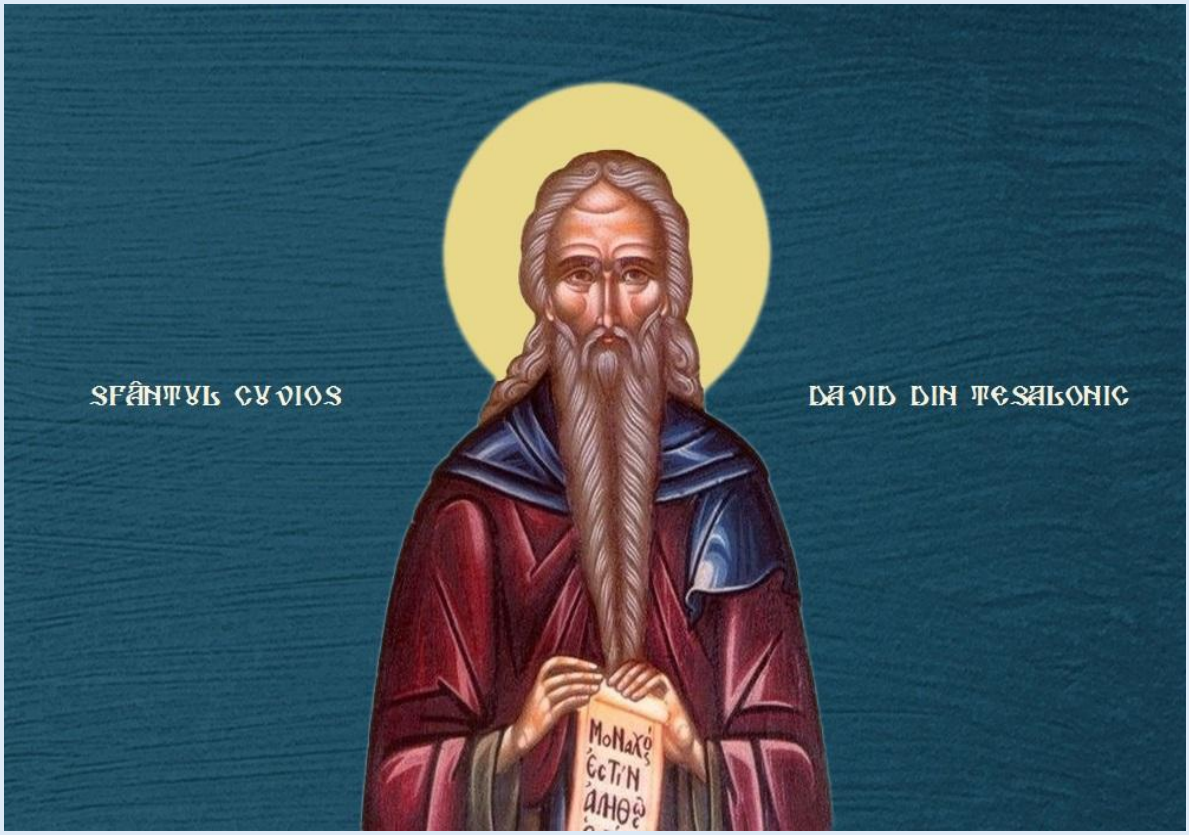

Troparul Sfântului Cuvios David din Tesalonic

26 Iunie - Glasul 8

Întru tine părinte cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea ai urmat lui Hristos; si lucrând ai învătat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta si cu îngerii împreună se bucură, Preacuvioase Părinte David, duhul tău.

Bucură-te, Sfinte cuvioase David din Tesalonic!